

"סוד החשמל"

אחרי כיון תורת הנגלה לתורת הנסתר

ד"ר מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת תזריע מצורע ה' אֵלֶּפֶּיִם תִּשַׁע"ב תָּהָא שְׁנַת ע"ב בגימטריא חֶסֶד. [מותר לצלם לזיכוי הרבים]

"אֵשׁה כִּי תִזְרִיעַ וַיִּלְדָּה זָכָר."

[המאמר השבוע מיועד לנשואים בלבד]

מעלה שמוציא המכאובים. ונראה דדם זה מסמל את החשמל דקדשה שלמטה שהוא בבחינת דם טהור, דגם בחשמל התחתון בעולמות יש בחינת דם כדלקמן. וכן מובא בספר 'אמונת עתיך' (תשנ"ז ע' רטו) שהכתוב "תִּשַׁבַּע עַל דַּמִּי טְהוֹרָה" בגימטריא ארשתית לי באמונה המסמל את הזווג דקדשה.

מובא ב'שער הפנונות' להאריז"ל (פסח ח"ב ע' קמח) שדם פסח ודם מילה שבזכותם יצאו ישראל ממצרים היו בבחינת דם לדה של לדת כלל ישראל. דם מילה בבחינת דם טהור, ודם פסח בבחינת דם טמא. וכן הכתוב (שמות ג, ט) "הִנֵּה צִעַקְתָּ בְּנֵי יִשְׂרָאֵל" ר"ת ביצ"ה. דבני ישראל במצרים היו בבחינת עבור בתוך ביצה, וצעקתם היתה בתוך בחינת ביצה. וכשיצאו ממצרים היתה פקיעת הביצה בבחינת לדה, ובלדה יש דם. וכן מובא בספר 'מדרש אבות' ששמו של פרעה קודם שפילג היה מלול, ומלול בגימטריא ביצה. דבני ישראל שהיו משעבדים תחתיו היו בתוך הביצה. וכן מובא בספר 'אסרי לגפן' (פסח ע' קא) שאכילת ביצה בליל הסדר זכר לקרבן חגיגה מרמזת שבני ישראל היו במצרים בבחינת עבור בתוך ביצה, וכן מובא שם שצלילת הקרבן פסח ראשו על כרעיו מרמז על מצב של עבור שהתינוק ראשו בין ברפיו. וכן מובא בספר 'זרע קדש' שהכתוב (שמות ו, ט) "מִקְצָר רֹיחַ וּמַעֲבֹדָה קָשָׁה" ר"ת מקור המרמז על רחם האשה.

וכן מובא בספר 'ויכתב משה' בשם רבנו בחיי סגלה למקשה לילד לומר לה הכתוב (שמות יא, ח) "וַיִּרְדּוּ כָל עֲבָדֶיךָ אֵלֶּה אֵלֵי וְהִשְׁתַּחֲוּוּ לִי לֵאמֹר צַא אֶתְּהָ וְכָל הָעָם אֲשֶׁר בְּרַגְלֶיךָ", דיציאת מצרים היתה בבחינת לדה,

מובא ב'שער הפסוקים' להאריז"ל (וישב ע' פו) וב'מבוא שער' להאריז"ל (רמד) שיסוד נוקבא הוא בחינת אחרים של שם אה"ה שמספרו ד"ם, נראה לבאר שיסוד האשה הוא בבחינת דם. דיסוד האשה משפיע דם לדה ודם נדה. וכן הבנים שבאים מיסוד האשה, מובא בגמרא (כתובות י:) **תָּנָא מִשּׁוּם רַבִּי מֵאִיר כָּל אִשָּׁה שֶׁדַּמֶּיהָ מֵרַבִּין בְּנֵיהָ מֵרַבִּים**. רואים שהשפעת הבנים קשורה לדם האשה. וכן ילד בגימטריא דם. וכן חלב האם שהאשה משפיעה בא מדמה שנהפך לחלב. וכן מצינו בגמרא (שבת קנב.) **אִשָּׁה פִּיהָ מֵלֵא דָם וְהַכֹּל רָצִין אַחֲרֶיהָ**. וכן אותיות המלה דם מסמלות את המלכות, אות ד', ואות ס' סתומה. וכן אב אם בגימטריא דם, דהחבור של אב ואם הוא דרך היסוד שהוא בבחינת דם.

כתוב (שמות ד, כה) "**כִּי חָתַן דָּמִים אֶתְּהָ לִּי**", נראה דצפורה רמזה למשה שהוא "חתן" בבחינת יסוד, "דמים" שמשפיע ליסוד נוקבא שהוא בבחינת דם. וממשיך הכתוב "חתן דמים למולת". דהשפעת היסוד היא דוקא "למולת", למי שמל והוציא הנחש מהחשמל, כדבארנו במאמר 'חשמל מילה'. וכן "כִּי חָתַן דָּמִים" בגימטריא יסוד המלכות שמסמל את יסוד הנקבה.

נראה דזה שדם לדה לאחר שבוע לזכר, ושבועיים לנקבה הוא דם טהור, מלמד שהדם שיוצא מהאשה אינו משום טמאה, אלא משום שיסוד האשה הוא בבחינת דם. והא ראיה שמאותו מקור יוצא דם טהור. ואף שחנה התקללה שיוצא גם דם טמא, עצם השפעת הדם אינה משום טמאה. וכן מובא ב'תורה אור' (וארא נז) שבדם לדה יוצאים מהאשה כל מכאובי הלדה, רואים שדם זה הוא דם שיש בו

לנחש גם קדם החטא. וכן מצינו בזהר (תיקונים כז.) שמקשר כלה, לכלה, שהם באותו סוד. ומבאר לדברינו כיון שהיא בבחינת דם וגבורה, היא קרובה למקום הנחש והמות, ו"רגליה ירדות מות" למקום הכלה.

מצינו בגמרא (ברכות ח.) "על זאת יתפלל כל חסיד אליך לעת מצא" אמר רבי חנינא "לעת מצא" זו אשה, שנאמר "מצא אשה מצא טוב" וכו', רב נחמן בר יצחק אמר לעת מצא זו מיתה שנאמר "למות תוצאות". נראה דיש פאן רמז שאשה ומיתה שיכים לאותה בחינה כפי שהבאנו מהזהר שרגליה יורדות מות.

מובא בלק'ת להאריז"ל (פ' תצוה ע' קסב) לעולם ביסוד הוא שם שדי. ומובא ב'שער מאמרי רשב"י

להאריז"ל (ע' רלא) שבביסוד האשה יש שתי דלתות ושני צירים, [כמו שמצינו בלדת אשה צירי לדה], הציר הוא בחינת האות ש', ציר בגימטריא ש' והדלתות הן בחינת האות דל"ת [עין במאמר 'חשמל שופר' שהמלכות והאשה הן בחינת האות דל"ת, דאשה היא בחינת בית שנכנסים אליו דרך הדלת]. וביתד הם אותיות ש' ד'. דיסוד האשה הוא בחינת ש' ד', וכן מובא שם שמשני צירים ודלתות אלו נעשו השדים של אשה שהם פעמים שד שד, היות שהשדים שיכים ליסוד האשה. נראה דאשה שאין לה אות יו"ד יש לה רק אותיות ש' ד', וממילא היסוד של האשה שבו יש לנחש אחיזה הוא בבחינת האותיות שד של השם שדי דהסטרך אחרת הוא בחינת שד. וכן מובא ברבנו בחיי

(ויקרא יז, יח) שהשדים נמשכים לדם. וכן מובא ברע"ב (ב"ק ט, א) שעגלת נשים נקראת שידה. ויסוד האיש מובא בזהר (פנחס רטו:) שהוא בחינת האות י'. נראה דזה בחינת י' של שם שדי, כמובא בספר 'מלאך הברית' ל'בן איש חי' (פ' ויצא) ששם שדי מרמז בגוף האדם, האות ש"ן בחטם, האות דל"ת כשמכופף הזרוע, והעטרה שביסוד היא האות יו"ד. וכשמתחברים בקדשה, אז שכינה של שם שדי, שרויה ביניהם דשם שדי שורה ביסוד כפי שהבאנו מהאריז"ל. וכן מובא ב'בעל הטורים' (בראשית לה, יא) שהמלוי של ש"ן, דל"ת, יו"ד עולה ת"ק, כמנין איברים שבאיש ובאשה ורואים ששם שדי מזוג ביניהם. וכן מובא בספר 'מנחת

כמובא ב'מדרש תהלים' (קיד) אמר רבי אבא בר אחא בשם רבי חנין, מהו "גוי מקרב גוי", כאדם ששומט את העפר ממעי בהמה. כך הוציא הקדוש ברוך הוא את ישראל ממצרים, שנאמר, גוי מקרב גוי. כענין שנאמר "והקרב והפרעים" וכו', אמר רבי אבין בשם רבי סימון, מהו מקרב גוי. שהיו מבלעים בתוך מעיהם, וכן הכתוב (שמות יג, ג) "אשר יצאתם ממצרים מבית עבדים" ר"ת מע"ם, דיציאת מצרים היתה יציאה מבחינת מעים כמו שכתוב על לדה (בראשית טו, ד) "אשר יצא ממעיך".

מצינו בזהר (שמות כ:) וזרק הדם סביב למזבח שהוא אדם מדת הדין אדמה. רואים שהדם הוא אדם ושיך למדת הגבורה שהיא בבחינת אדם. נראה לבאר על פי דברינו, כיון שהדם שיך ליסוד האשה שלמטה, הוא שיך לגבורות, דמה שיותר למטה הוא יותר גבורה כדבארנו במאמר 'חשמל יציאת'.

וכן הדם הוא בבחינת אש, כמובא במהר"ל (גבורות השם פרק נז) הדם הוא טבע אש. והאש היא בחינת גבורה. כמובא בזהר (תיקונים קה.) שמים הם חסד, אש גבורה, רוח תפארת. וכיון שהדם שיך למדת הגבורה הוא מתקשר עם מדת הגבורה. וכן דוד המלך שהיה בבחינת דם ואדמוני, ובבחינת נקבה, ושרשו מהגבורה של יצחק, קשור ליסוד האש כמובא בספר 'אמונת עתיך' שדוד בן ישי בגימטריא יסוד האש.

וכן באשה יש לנחש אחיזה יותר מבאיש, כמובא בזהר (ויקהל קצו:) בשעה שהנשים נושאות רגליהן עם המת, הוא [השטן] יורד ונמצא לפניהן. שכתוב "רגליה ירדות מות", יורדות להיכן לאותו מקום שנקרא "מות". ועל כן חנה גרמה מות לכל העולם. וכן חנה היא מלשון חניא דבחה יש לנחש יותר אחיזה דהיא קרובה אליו. וכן מצינו במדרש (בר"י, ו) כיון שנבראת נברא שטן עמה. וכן מצינו בזהר (תרומה קסז:) שחנה התעברה בקין והבל דרך זהמת האות ק' המסמלת את הנחש. ועבורה בקין והבל נעשה קדם חטא עץ הדעת, כמובא בגמרא (סנהדרין לח:). ורואים שחנה היתה קשורה

יהודה' (פ' תולדות) שמלוי שד"י שעולה ת"ק בגימטריא פרו ורבנו, כמו שכתוב (בראשית לה, יא) "אני אל שדי פרה ורבה" ואותיות סוף המלוי נד"ת הם בגימטריא חותם המסמל את העטרה שבסוד שמזוגת איש לאשה, כדבארנו במאמר 'חשמל ציצית'.

נראה דלכן רבי אליעזר היה משמש מטתו כמי שקפאו שד. דהשד המרמז על יסוד אשתו, כפיכחול

כפה אותו לפרע חובו ולשמש. ומרמז בזהר (תיקונים כה).

צריכים ישראל להתיחד בבת זוגם בחשאי, בענוה, באימה ברתת ובזיע, בבושה, כמו שהעמידוהו קדמונים כמי שקפאו שד, שהיא שד מן שדי, שבאותו

זמן מעבר מהשער. רואים שייסוד האשה הוא בחינת שד משם שדי, ומי שמזדוג בקדשה הוא מסלק את השד מהשער, וכדבארנו דהשד נהפך לשדי. ונראה דלכן הזהר מרמז שייסוד האשה נקרא בשם שער, דיסוד זה הוא בחינת דלת ושער כדלעיל. ע"ן בשו"ע (יר"ד קפה ד) שמעשה הזכר בזמן הזיווג נקרא בשם דש. ומבאר לדברינו שפעלה זו נעשית ביסוד האשה שהוא בבחינת שד לכן נקרא דש. וכן דלת המסמלת את יסוד האשה, נקראת בארמית דשא. וכן שמעתי בשם הרה"ג ר' יצחק גינזבורג שליט"א שקפאו במלוי האותיות כף פא אלף נו בגימטריא שד.

מצינו בזהר (תיקונים יא) מי ששומר ברית אש נקרא איש צדיק תמים ואות י' של שדי היא חליה

על צואר השד יצר הרע. נראה לבאר על פי דברינו מי ששומר הברית ומתקדש בשעת תשמיש, אות י' של שדי הנרמזת ביסוד האיש, היא חליה וקשר, על צואר השד הנרמז ביסוד האשה שהוא בבחינת יצר הרע, דשם יש לנחש אחיזה. וכן שד בגימטריא ערלה המסמלת את הקלפה שמתלבשת על היסוד, ויסוד האשה ש"ך לבחינה זו אם לא מתקדשים. וכן עונה בגימטריא סמא"ל דשם אחיזתו דרך בחינת שד. וכן ביאה בגימטריא חי או חטא, דביאה דקדשה ש"כת לבחינת חי המסמלת את היסוד דקדשה כדבארנו במאמר 'חשמל לולב'. וביאה שיש לנחש אחיזה בה, ש"כת לבחינת חטא, ע"ן במאמר 'חשמל חמה' שדיקנו מהמדרש (תהלים יט), שהזכר נחלש בתשמיש בגלל

אחיזת הקלפות במעשה הזיווג. וכן מצינו בגמרא (כתובות סב: סוטה כא:): שתשמיש נקרא תפלות. וכן שמעתי מהרה"ג ר' אליהו נחמני שליט"א שהרי את מקדשת לי בטבעת זו ר"ת זב"ל. דמעשה הקדושין מכניס את האדם למקום הקלפה שהיא בחינת זבל. וכן מצינו בגמרא (יבמות סג.) נחית דרגא נסיב איתתא. ורואים שנושואין הם ירידה בדרגה. וכן מצינו בזהר (ויקרא יט.) שיש אחיזה ללילית שהוא הנוקבא דקלפה במעשה הזיווג. לכן צריך להתעטף ולכסות הראש בשעת מעשה, ולשפך כמה טפות מים סביב המטה לאחר המעשה. וכן לא להניק את הילד כמה זמן אחר המעשה עד שמסתלקת.

בארנו במאמר 'חשמל תורה' שהשפעת הזיווג היא בסוד רמ"ח אברים הנכללים בעטרת היסוד, שמשפיעים לרחם שנומצא ביסוד הנוקבא. נראה דאותיות שטן סמוכות לאותיות רמ"ח או רחם לרמז שבחבור רמ"ח רחם צריך להזהר מאחיזת השטן. וכן רע נרמז בתבת זרע. וזרע הוא נוטריון זה רע. וכן מובא בשם רבי אברהם אבועלפאי שזרע לבן בגימטריא שטן. ומבאר לדברינו שיש לשטן אחיזה בזרע. וכן חדש טב"ת שהגוף נהנה מהגוף כמובא בגמרא (מגילה יג.), ר"ת הכתוב (בראשית ג, כד) "להט החרב המתהפכת", שמסמל את ההתהפכות מטוב לרע.

מצינו בגמרא (ב"ב קנה:) ששאלו את רבי חייא עצה לאדם שמתעכב אצלו הפח גברא, וענה אם הוא רזה להשמינו, ואם הוא שמן להרזותו. ומבאר לדברינו פ"ן שהקלפה יש לה אחיזה בכח הזה, צריך לתת לקלפה יניקה על ידי עשית מעשים קיצוניים; או להשמינו ולהתקשר עם קלפות הימין. או להרזותו ולהתקשר עם קלפות השמאל.

כתוב (בראשית לא, נ) "אם תענה את בנתי" ומבאר רש"י למנע מהם עונת תשמיש. מצינו בזהר (ח"י שרה

ככח:) שלבן מסמל את היצר הרע. נראה דלכן כשנפרד לבן מיעקב ועשה ברית עמו, דאג דוקא לנקדה שיעקב לא ימנע מתשמיש, לרמז שעקר אחיזת היצר הרע שהוא בבחינת לבן היא במעשה התשמיש, לכן הוא דואג שדבר זה ימשך כדי שתהיה לו יניקה מזה. וכן רואים אצל לבן אף על פי שרמה את יעקב לאורך כל הדרך ולא רצה לתת לו כלום, בענין

הנשים נתן גם את לאה וגם את רחל, והוסיף עליהן את בלהה וזלפה ועשה משתה בזמן הנשואין, כמו שכתוב (שם כט, כב) **"וַיֵּאסֹף לְבֹן אֶת כָּל אַנְשֵׁי הַמָּקוֹם וַיַּעַשׂ מִשְׁתָּה"**, דבענינים אלו יש לו אחיזה, ולכן אינו מתנגד לעצם הנשואין הוא רק מנסה לפגם בו כדרך של יצר הרע, ולכן הוא נסה לפגם בזווג של יעקב שיבא על לאה ויחשב על רחל, כדבארנו במאמר 'ראובן הפסיד הבכורה', וכן מצינו בזהר (ויצא קסא.) שמפרש את הפסוק שלבן אמר ליעקב **"נִקְבָה שְׁכָרְךָ"** אולי אתה רוצה עוד נקבה. וכן הכתוב (בראשית לא, מג) **"וַיַּעַן לְבֹן וַיֹּאמֶר אֶל יַעֲקֹב הַבְּנוֹת בְּנֹתֶיךָ רַת בִּיאָה, דְּלָבֹן רָמַז שְׁבִיזָה כְּבִיכּוֹל הַבְּנוֹת בְּנֹתֶיךָ, דְּבִמְעֻשָׁה הַבִּיאָה יֵשׁ לֹא אַחִיזָה."**

צִרִיךְ להבין מה היתה הזכות של לבן שממנו יצא כל עם ישראל, דבלהה וזלפה גם היו בנות לבן משפחה. נראה דרצון ה' היתה, שעם ישראל יצאו חצים מצד הקדשה של יעקב אבינו שלא היתה בו שום פסלת ומסמל את היצר הטוב, וחצים מצד קלפת לבן המסמלת את היצר הרע, דיהודי הוא חצי יצר הטוב וחצי יצר הרע, והעבודה היא להפך את היצר הרע מרע לטוב כדבארנו במאמר 'מזבח הזהב', ולכן האמהות נולדו מלבן, דאשה היא בחינת יצר הרע ואיש הוא בחינת יצר הטוב. וכן מובא ב'לקוטי תורה' להאריז"ל (עקב רמט) ש'הר"ת של ד' האמהות הם ברז"ל, ובארנו במאמר 'חוטי החשמל' שברזל מסמל את הסטרא אחרא. כמובא בכתוב (דברים ד, כ) **"וַיֹּצֵא אֶתְכֶם מִכּוּר הַבְּרִזָּל מִמִּצְרַיִם"**. וכן היצר הרע נמשל לברזל כמובא בגמרא (סוכה נב:), והוא ה'על ברזל על צוארך'.

נְרָאָה דלכן ידוע מצדיקים שבשדוכים אין צרך אפלו לעשות השתדלות והקב"ה עושה הכל וכו', דבשדוכים הסטרא אחרא אינו מפריע בגלל שיש לו חלק כדלעיל, וממילא הקדשה יורדת למטה בלי הפרעות וכל אחד רואה בחוש איך **"מה יצא הדבר"**. ואף על פי שמצינו בגמרא (סוטה ב.) **קשין לזוגן פקריעת ים סוף**, ורואים שישנם קשיים בזווג, קשיים אלו הם בצד הקדשה לפעל את הזווג. ולאחר שפועלים בצד הקדשה זה יורד למטה בשלמות בלי הפרעות של הסטרא אחרא ורואים

שהקב"ה עושה הכל. וכן מצינו בזהר (ויחי רכט.) שעל שדוך דוקא אמרו שהקב"ה **יושב ומזוג זווגים**, אף על פי שהקב"ה עושה הכל, דשדוך הוא דבר שהקב"ה עושה באפן ישיר, כמו שכתוב (משלי יט, יד) **"מה אשה משכלת"**, מה שאין כן שאר דברים נתנו לשליח, כמו שהכתוב מתחיל שם **"בית והון נחלת אבות"**. וכן מובא שם בזהר שהקשין לזוגן הוא בגלל שהקב"ה צריך לפעמים לדחות אחד ולהמיתו כדי לתת לשני את זוגו, ורואים שהקשין הוא בצד הקדשה ולא בגלל קטרוג הסטרא אחרא. וכן מובא ב'ספר הלקוטים' להאריז"ל (שמות ע' קמד) שהכתוב **"הנחש השיאני"** מרמז על בחינת נשואין שנופגמה בחטא אדם הראשון, שחנה נבעלה לאדם בזמן נדתה. ונראה דיש כאן רמז לדברינו שלנחש יש חלק בענין הנשואין, שהוא עוזר לזה ואינו מפריע.

מְצִינּוּ במדרש (ב"ר נד, א) **"ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלם אתו"** רבי יוחנן אמר זו אשתו שנקאמר **"איבי איש אנשי ביתו"** נראה דלכן האשה היא בבחינת אויב של האדם, ובפשטות משמע שמדבר בכל אשה, דהמדרש אינו מחלק, דהאשה מצד עצמה שיכת לבחינת שד ויצר הרע שהוא אויב של האדם. ורק אם האדם מתנהג בצניעות כפי רצון ה' אז נאמר עליו **"ברצות ה' דרכי איש גם אויביו ישלם אתו"**, שהשד יהפך לשדי ותשרה השכינה ביניהם, כדלעיל. וכן מזוזה המסמלת את שם שדי המזדוג עם המלכות, כדבארנו במאמר 'חשמל ציצית', מרמזת בגסח הכתבה המדבר על הקשר בין איש לאשתו, ואל יעלימו לא זה מזו ולא זו מזו אותיות מזוזה.

מְצִינּוּ בגמרא (יבמות סב:) **כל אדם שאין לו אשה שרוי בלא חומה דכתיב "נקבה תסובב גבר"**. בארנו במאמר 'האחזות הקלפות' שתפקיד השמירה שיך לקלפות שהם בבחינת קלפה השומרת על הפרי. וכן כאן נראה דהגמרא מרמזת שהאשה היא חומה ושמירה לאדם בבחינת קלפה השומרת על הפרי, כיון ששפע האשה עובר דרך הבעל, ולקלפות יש יניקה משפע זה כשהוא מגיע אליה, הן שומרות גם עליו שיוכל להעביר את השפע לאשה. וכפי

שְׁמוּבָא בְּסִפְר 'זָרַע קֹדֶשׁ' שְׁנַח"ש ר"ת הַכְּתוּב (תהילים צז, י) "שִׁמְר נְפִשׁוֹת חֲסִידֵיךָ". וְכֵן בְּאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'כֹּחַ הָאֲחֻדוֹת' שֶׁתִּפְקִיד הַשְּׁמִירָה שֶׁיִּגְדַּל לְצַד הַגְּבוּרָה, וְאִשָּׁה הִיא בְּבַחֲיִנַת גְּבוּרָה. וְכֵן גְּבוּרָה בְּגִימְטְרִיא קִלְפָּה, דְּשִׁתִּיהֶן שִׁיכוֹת לְבַחֲיִנַת הַשְּׁמִירָה.

וְכֵן נִרְאָה דְּיֵשׁ רִמְזוּ בְּכְתוּב (בראשית ד, ז) "לִפְתַּח חֲטָאת רִבְעִי" שֶׁבִּפְתַּח יְסוּד הָאִשָּׁה רִבְעִי הַיֵּצֵר הָרַע וְיֵשׁ לְהַזְהֵר מִמֶּנּוּ. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (יומא כ.) שֶׁהַקַּב"ה מְלַמֵּד זְכוֹת עַל הַבּוֹעֲלִים בְּעִילוֹת אֲסוּרוֹת עַל יְדֵי פְסוּק זֶה, וְרוֹאִים שֶׁפְּסוּק זֶה מְרַמְזוּ עַל הַיֵּצֵר הָרַע שֶׁל תְּשֻׁמִּישׁ. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר הַלְקוּטִים 'לְהַאֲרִיז"ל (שופטים ע' שסב) שֶׁהַכְּתוּב "לִפְתַּח חֲטָאת רִבְעִי" ר"ת רַח"ל הַמְּסַמְּלֵת אֶת סְפִירַת הַמַּלְכוֹת שֶׁהִיא הַנְּקֻבָּה הַכְּלִלִית שֶׁהַחִיצוֹנִים אוֹחֲזִים בָּהּ. וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּרַח"ל מְרַמְזֵת בְּהַפּוֹנֵן אוֹתִיוֹת לְרַמְזוּ שֶׁבְּמִקּוֹם זֶה הִיא נִהְפָּכֶת מִטוֹב לְרָע. וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (תדבא"ז כב) אוֹתוֹ מְקוֹם הִיא מְלַכְלֶכֶת וּמְטַנְּפֶת מִכָּל הָאֲבָרִים וְאִין כָּל בְּרִיָּה יְכוּלָה לְהַרִיחַ רִיחָה.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (תדבא"ז כב) שֶׁיְסוּד הָאִשָּׁה נִקְרָא קֶבֶר, לְרַמְזוּ שֶׁחַיֵּי אִישׁוֹת יוֹרְדִים לְמִקּוֹם הַקִּלְפָּה שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת מוֹת. וְכֵן הַכְּתוּב (קהלת ט, ט) "רָאָה חַיִּים עִם אִשָּׁה אֲשֶׁר אֶהְבֶּת כָּל יְמֵי חַיֵּי הַבְּלֶכֶךְ אֲשֶׁר נָתַן לָךְ תַּחַת הַשֶּׁמֶשׁ" ס"ת תְּכַרְכִּי"ן. וְכֵן מוּבָא בְּשִׁיחוֹת הַר"ן (אות פו), שֶׁהַחֲתָן לּוֹבֵשׁ קִיטָל בְּשַׁעַת הַחֲפָה, דְּקִיטָל הוּא בְּגָד שֶׁל מֵתִים. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (ברכות לא.) שֶׁרַבְּנָן בְּקִשׁוֹ מַר' הַמְּנוּנָא שֶׁיִּשִׁיר לְהֶם שִׁיר בְּזִמְנֵן חֲתֻנָּה, וְשִׁיר לְהֶם אֶת הַמַּלִּים אוֹי לְנוּ שְׁאֲנוּ עֲתִידִים לְמוֹת. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (סוכה מט:) "וְהִצַּגְע לְכַת עִם אֱלֹהֶיךָ" זֶה הוֹצֵאת הַמֵּת וְהַכְּנַסַת כְּלָה לְחֲפָה. רוֹאִים שֶׁהַגִּמְטְרִיא מְקַשֶּׁרֶת אֶת מַעֲשֵׂה הַצְּנִיעוּת שֶׁל הַנְּשׂוּאִין, לְהוֹצֵאת הַמֵּת.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (כתובות ח. וכו') שֶׁמְקַשֶּׁרֶת בֵּין בְּרַכַּת חֲתָנִים לְבְרַכַת אֲבָלִים בְּכַמָּה עֲנִינִים, וְיֵשׁ גַּם בְּבְרַכַת אֲבָלִים הַלְכוֹת מִיְחֻדוֹת לְפָנִים חֲדָשׁוֹת כְּמוֹ שֶׁיֵּשׁ בְּבְרַכַת חֲתָנִים. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (מ"ק כח:) אָמַר ר' אֲבָהוּ מִנִּין לְאֲבָל שְׂמֵסֵב בְּרֵאשׁ וְכוּ' אָמַר ר' חֲמָא בַר חֲנִינָא מִנִּין לְחֲתָן שְׂמֵסֵב בְּרֵאשׁ וְכוּ'. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'חוֹשֵׁב

מַחֲשָׁבוֹת' (וישב אות מח) "וַיִּקַּח יְהוּדָה אִשָּׁה לְעַר בְּכוֹרוֹ וַשְׁמָה תָמָר" ר"ת אֲבָלוֹת וְכוּ', כִּי שְׁבַעַת יְמֵי אֲבָלוֹת הֵם נִגְדַּד שְׁבַעַת יְמֵי הַמְּשֻׁתָּה כְּמוֹ שֶׁאָמְרוּ חז"ל עַל הַפְּסוּק "וְהִפְכַּתִּי אֲבָלִים לְשִׁשׁוֹן". וְכֵן מוּבָא בְּלְקוּטֵי מוהר"ן (כא) שֶׁשְׁבַעַת יְמֵי אֲבָלוֹת מְמַשִּׁיכִים לְנִפְטָר בְּשָׁמַיִם אוֹתוֹ אוֹר שֶׁיֵּשׁ בְּשְׁבַעַת יְמֵי הַמְּשֻׁתָּה. וְכֵן יִשְׁנֵם דִּינֵי שְׁלוֹשִׁים וְשָׁנָה בְּנִשְׂוֹאִין כְּמוֹ בְּאֲבָלוֹת, דְּמְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (יומא עח:) דִּינִים מִיְחֻדִים לְכָלָה עַד שְׁלוֹשִׁים יוֹם. וְכֵן כְּתוּב (דברים כד, ה) "נָקִי יִהְיֶה לְבֵיתוֹ שָׁנָה אַחַת". וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (כתובות ח.) דִּינִים מִיְחֻדִים לְבְרַכַת חֲתָנִים עַד שְׁבַעַת יְמֵים, וְעַד שְׁלֹשִׁים יוֹם, וְעַד שָׁנָה. וְכֵן בְּאֲבָלוֹת מְדַלִּיקִים גְּרוֹת לְעֵלוֹי נְשָׁמָה, וּבְנִשְׂוֹאִין מְדַלִּיקִים גְּרוֹת כְּשִׁמּוּלִיכִים לְחֲפָה. וְכֵן בְּנִשְׂוֹאִין מְכַסִּים אֶת הַכְּלָה, וּבְקַבּוּרָה מְכַסִּים אֶת הַנִּפְטָר בְּעֶפֶר. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'הָעֵרוּךְ' (ערוך אפריון) שֶׁהָיוּ נוֹשְׂאִין אֶת הַכְּלָה עַל כֶּסֶא אוֹ מִטָּה הַנִּקְרָאִים אֲפִרְיוֹן, וְרוֹאִים בְּעִנְיַן הַכְּלָה וּבְעִנְיַן הַמֵּת, שֶׁאֵת שְׁנֵיהֶם נוֹשְׂאִים. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (עירובין ק:) שֶׁכֶּסֶי שְׁעַר הָאִשָּׁה בְּנִשְׂוֹאִין הוּא בְּבַחֲיִנַת אֲבָלוֹת, עֲטוּפָה כְּאֲבָל, וְזוֹ אַחַת הַקְּלָלוֹת שֶׁנִּתְקַלְלָה חוּנָה לְאַחַר חֲטָא אָדָם הָרֵאשׁוֹן. וְכֵן מְצִינּוּ שְׁתֵּיתַי יֵין בְּאֲבָלוֹת כְּמוֹ בְּנִשְׂוֹאִין, כְּמוּבָא בְּגִמְטְרִיא (עירובין סה.) אָמַר רַבִּי חֲנִינִי לֹא נִבְרָא יֵין בְּעוֹלָם הַזֶּה אֲלֵא לְנַחֵם אֲבָלִים. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (כתובות ח.) שְׁבִית הָאֲבָל נִקְרָא בֵּית הַמְּשֻׁתָּה שֶׁשָּׁם שׁוֹתִים אֶת כּוֹס הַמְּנוֹת, אוֹ אֶת כּוֹס הַנְּחֻמָּה. וְכֵן מְצִינּוּ קֶשֶׁר בֵּין תְּפִים לְנִשְׂוֹאִין וְלִמִּיתָה. כְּמוּבָא בְּפִרְקֵי דְרַבִּי אֱלִיעֶזֶר' (יא) שֶׁבְּנִשְׂוֹאִי אָדָם הָרֵאשׁוֹן הָיוּ הַמַּלְאָכִים מְתוֹפְפִים בְּתַפִּים. וְכֵן מְנַהֵג יְרוּשָׁלַיִם לְנִגּוֹן בְּנִשְׂוֹאִין בְּכָלִי הַתַּף. וּמְצִינּוּ בְּגִמְטְרִיא (ב"ב עה.) עַל הַכְּתוּב (יחזקאל כח, יג) "מְלֹאכֶת תַּפְּיִן וְנִקְבֵיךָ", שֶׁהַכְּנֻגָה לְמִיתָה. וְהַרְשֵׁב"ם שָׁם מְבָאֵר תַּפְּיִן, הַקֶּבֶר. שֶׁהוּא חֲלוּל כְּתוּף.

וְהַר"י מִיגָאשׁ שָׁם מְבָאֵר שֶׁהָיוּ מְקוֹנְנִים עַל הַמֵּתִים בְּתַפִּים. **מְצִינּוּ בְּמִשְׁנֵה (נדה מ.) כָּל הַנְּשִׁים מִטְּמֵאוֹת בְּבֵית הַחִיצוֹן וְכוּ' אֲבָל הָזָב וּבַעַל קָרִי אֵינָן מִטְּמֵאִים עַד שֶׁתִּצָּא טְמֵאתָן לַחוּץ. הֵינּוּ דָם נִדָּה מִטְּמֵא גַם כְּשֶׁהוּא בְּתוֹךְ יְסוּד הָאִשָּׁה וְלֹא יֵצֵא לַחוּץ, מֵה שְׁאִין כֵּן שְׁכַבַת זָרַע מִטְּמֵאָה רַק כְּשִׁיּוֹצֵאת לַחוּץ, וּמִבְּאֵר לְדַבְּרֵינוּ דְּבִיּוֹד הָאִשָּׁה**

אֲשֶׁתוֹ לְדַבֵּר מִצְוָה. דְּבִאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'סוּד הַחֲצִי' שֶׁבְּמִקּוֹם שֵׁישׁ לִסְטְרָא אַחְרָא אַחִיזָה אֵין הוּא מְפָרִיעַ לְשִׁמְחַת הַמִּצְוָה, כְּמוֹ בְּשִׁמְחַת בֵּית הַשּׁוֹאֵבָה וּבִתְרוּמַת הַדְּשׁוֹן, וְכֵן בְּמִצְוֹת עוֹנָה כִּינּוּן שֵׁישׁ לוֹ אַחִיזָה אֵין הוּא מְפָרִיעַ לְשִׁמְחַת הַמִּצְוָה. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (יומא ט:ט) שֶׁחֲזוּ"ל רָצוּ לְבַטֵּל לְגִמְרֵי אֶת יֵצֵר תְּאֻנֹת נָשִׁים, וְכִינּוּן שֶׁרָאוּ שֶׁלֹּא יִהְיֶה קִיּוּם הַמִּין סָמוּךְ אֶת עֵינָיו שֶׁל הַיֵּצֵר, וְזֶה גַרְם שֶׁאֵין יֵצֵר הֵרַע לַחֲטָא עִם קְרוֹב. וּמְצִינּוּ בְּזִהָר (תרומה קנ:), שֶׁבְּזִמְן שֶׁבִטְלוּ אֶת יֵצֵר תְּאֻנֹת נָשִׁים הָאֵשׁ בְּגִיהֵנָם לֹא דִלְקָה, דְּחִימוּם תְּאֻנָּה זֹאת מְחַמֵּם בְּכָל רֵגַע אֶת אֵשׁ הַגִּיהֵנָם. וְכֵן מוּבָא בְּרַמְבַּ"ן (ויקרא יח, ו) **הַמְשַׁגֵּל דְּבָר מְרַחֵק וְנִמְאָס בְּתוֹרָה זוֹלָתִי לְקִיּוּם הַמִּין.**

וְכֵן מוּבָא בְּסֵפֶר 'אֶהֱלֵ יִשְׁשַׁכֵּר' (ע' קכ) שֶׁשְּׁבִירַת הַצְּלַחַת בְּשִׂדוּךְ, מְרַמֶּזֶת עַל שְׁבִירַת הַכְּלִים שֶׁהִיָּתָה בְּבְרִיאַת הָעוֹלָם, דְּכָל שִׂדוּךְ הוּא עוֹלָם חֲדָשׁ שֶׁנִּבְרָא, וְיֵשׁ בּוֹ בְּתַחֲלָה שְׁבִירָה. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּשְׁבִירַת הַכְּלִים בְּבְרִיאַת הָעוֹלָם הוֹרִידָה אֶת הַקִּדְשָׁה לְתוֹךְ הַקְּלִפָּה, וּבְכָל שִׂדוּךְ יֵשׁ בְּחִינָה חֲדָשָׁה שֶׁל יְרִידַת קִדְשָׁה לְתוֹךְ קְלִפָּה.

מוּבָא בְּסֵפֶר 'דוֹרְשֵׁי רְשׁוּמוֹת' (ע' קלז) שֶׁאוֹתִיּוֹת שְׂדֵי נִמְצְאוֹת בְּתַחֲלַת הַמְּלָה שִׂדוּךְ וְהַאוֹתִיּוֹת הַנּוֹתְרוֹת הֵן כ"ו כְּמִנְיַן שֵׁם הַנְּזִ"ה. וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּשִׂדוּךְ נַעֲשֶׂה דְרַךְ שֵׁם שְׂדֵי, וְכַשֵּׁי שְׂכִינָה יֵשׁ גַּם שֵׁם הַנְּזִ"ה, י' בְּאִישׁ וְה' בְּאִשָּׁה. וְכֵן שְׂדֵי בְּגִימְטְרִיא מְחִזָּה שְׂדֵי, דְּמִי שֶׁמְשַׁדֵּךְ אִשָּׁה לְאִישׁ, הוּא בּוֹנֵה שֵׁם שְׂדֵי.

יֵשׁ לִסְטְרָא אַחְרָא אַחִיזָה, מִמִּילָא יֵשׁ טַמְאָה גַּם בְּתוֹךְ הַיְסוּד. מֵה שֶׁאֵין כֵּן בַּיְסוּד הַזְּכָר שֶׁאֵין לוֹ אַחִיזָה, הַטְּמָאָה נִתְפָּסֶת רַק כְּשֶׁהִזְרַע יוֹצֵא לַחוּץ לְמִקּוֹם הַקְּלִפָּה. וְכֵן מוּבָא בְּרַמ"ע מִפְּאֵנוּ (יונת אלם פכ"ז) **חֲמוּרָה עֲרֹנָה שֶׁצְּרוּפָה ר"ע ו"ה סוּד כְּנִיסַת הַקְּלִפָּה לְמִקּוֹם שֶׁאֵינוֹ שְׁלָה.** רואים שֶׁעֲרֹנָה הִיא אוֹתִיּוֹת ר"ע ו"ה הַמְרַמְזוֹת עַל הַקְּלִפָּה שֶׁנִּקְרָאת רַע, שֶׁנִּמְצְוֹת בְּמַעֲשֵׂה הַזְּיוּג הַנִּרְמָז בְּאוֹתִיּוֹת ו"ה. וְכֵן עֲרֵשׁ שֶׁפְּרוּשׁוֹ מְטָה, אוֹתִיּוֹת רְשָׁע, דְּבְּמִקּוֹם זֶה צָרִיךְ לִיזְהַר מְאֹד שֶׁלֹּא לְהִיּוֹת רְשָׁע. וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (ברכות ח:) שֶׁתְּשַׁמִּישׁ נִקְרָא בְּשֵׁם **דְּבָר אַחַר**, שֶׁהוּא שֵׁם שֶׁל עֲבוּדָה זָרָה, כְּמוּבָא בְּגִמְרָא (שבת יז:).

מוּבָא בְּסֵפֶר 'גִּן נְעוּל' לְר' אַבְרָהָם אַבּוּעֵלְפִיא "אֵל גִּנַּת אַגוּז יְרֵדְתִּי", רֹמֵז לְבִתּוּלָה אֲשֶׁר דָּם בְּתוּלִים בְּרַפְתּוֹ "אֲשֶׁר צָג אַגוּז כְּגֵן עֵדֶן". רואים שֶׁיְסוּד הַנוֹקְבָא נִמְשָׁל לְגִנַּת אַגוּז, וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּאַגוּז בְּגִימְטְרִיא חֲטָא, וּמִסְמַל אֶת הַקְּלִפּוֹת הַמִּתְלַבְּשׁוֹת עַל הַקִּדְשָׁה כְּדַבְּאֲרָנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֵּל קֶשֶׁת', וּבַיְסוּד הַנוֹקְבָא יֵשׁ אַחִיזָה לְקְלִפּוֹת. וְכֵן מוּבָא בְּ'אוֹר הַחַיִּים' (ויקרא יב, ג) **אָמְרוּ בְּסֵפֶר הַזִּהָר הַקְּדוֹשׁ כִּי ד' קְלִפּוֹת הֵם הַסּוּבְּבִים לְבַחֲינַת הַקִּדְשָׁה, בְּסוּד גִּנַּת אַגוּז.** וְכֵן מוּבָא בְּ'פְרָדֶס רְמוּנִים' (שער כג פ"ג) **נִקְרָאת גִּנַּת אַגוּז כִּי הִיא גֵן נִזְרַעַת מִן הָאַגוּז אֲשֶׁר בַּיְסוּד.**

נִרְאָה דְּלִכּוֹן מִצְוֹת עוֹנָה נִקְרָאת מִצְוֹת הַשְּׁמִחָה, כְּמוּבָא בְּגִמְרָא (פסחים עב:): **אָמַר רַבָּא חִיב אָדָם לְשַׁמַּח אֶת**

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן

"עטרת גאות שכוּרי אפרים".

כתוב (ישעי' כח, ג) "בְּרַגְלִים תִּרְמַסְנָה עֶטְרַת גְּאוֹת שְׂכוּרֵי אֶפְרַיִם: וְהִיְתָה צִיצַת נֹבֵל צְבִי תִפְאֶרְתּוֹ אֲשֶׁר עַל רֹאשׁ גֵּיא שְׁמָנִים כְּבַפּוֹרָה בְּטָרֶם קִיץ אֲשֶׁר יִרְאֶה הָרְאָה אוֹתָהּ בְּעוֹדָה בְּכַפּוֹ יִבְלַעְנָה: בַּיּוֹם הַהוּא יִהְיֶה יְהוָה צְבָאוֹת לַעֲטֶרֶת צְבִי וְלַצִּפִּירַת תִּפְאֶרֶה לְשָׂאֵר עַמּוֹ". ומצינו במדרש תנחומא (ויחי) שדורש את הפסוקים האלו על זמן הגאולה. ונביא את לשונו: "לא יסור שבט" זה פסא מלכות, "ומחקק מבין רגליו" כשיבא אותו מלך שהמלכות שלו, שכתוב בו "ברגלים תרמסנה עטרת גאות שכוּרי אפרים", "עד כי יבא שילה" שהמלכות שלו "ולו יקהת עמים". נראה שיש כאן רמז בפסוקים על סיום שלטון הערב רב כשיבא מלך המשיח. לכן הפסוקים מדברים על "שכוּרי אפרים", שהם הקלפה המלבשת על משיח בן יוסף שבא מאפרים. והם בסוד עטרת היסוד בדלעיל. לכן הם "עטרת גאות שכוּרי אפרים", וכן "גאות" מרמז על גובה העטרה עד שיפול העטרה, ששם שליטת משיח בן יוסף בדלקמן. וכן "ציצת נבל", מרמז על הציצים המעקבים את המילה, שצריך להסירם כדי לגלות את האור. וכן "כבפורה בטרם קיץ" מרמז על זמן הקמת שלטון הערב רב בחדש איר "בטרם קיץ". ומרמז בפרוש הרמח"ל על הכתובים: "ברגלים תרמסנה" המלכות דקלפה, בסוד עטרת בעלה כמו דקדשה, וזהו "עטרת גאות שכוּרי אפרים". וכן ברמח"ל (תקט"ו תפילות רצב) תקון החזרת העטרה ליושנה שנעשה על ידי תרין משיחין, בכח היחוד הוא נעשה שנאמר בהם "ברגלים תרמסנה עטרת גאות שכוּרי אפרים".

ומה שהבאנו בשם הרי"צ מלובאוויטש זצ"ל שאמר לאחר מלחמת העולם השנייה שסימנו את ברור הניצוצות, ונשאר רק לצחצח את הכפתורים, נראה לבאר על פי הזהר חדש (אחרי נט:) שהכפתור מסמל את עטרת היסוד שמזוגת יסוד ומלכות. וכפי שבארנו במאמר 'חשמל דם' שהעטרה שביסוד היא המספר שבע שבמלכות, וכפתור בגימטריא שבע מאות. וכיון שבתחלת המאה סימנו שבע מאות שנה מתחלת האלף, והתחלנו את המאה שהיא בבחינת עטרת היסוד, רמז הרי"צ שכבר סימנו את הברורים מג' קלפות הטמאות שהן בבחינת ערלה, והתחלנו את המאה שנה של תהליך הגאולה, ונשאר רק לצחצח את הכפתורים, בסוד מצות פריעה, שפועלת בקלפת נגה שעל העטרה, לזכך אותה ולגלות את האור. וכן מצינו במדרש (ילקוט דברים תקנט) "תבואתה לראש יוסף" הוא בא בראש למצרים, והוא יבא בראש לעתיד לבא. וכתוב זה מרמז על עטרת היסוד שהיא בסוד ראש יוסף. וכן מצינו בזהר (בראשית כח: נשא קכה. תיקונים צז), שערב רב הם בסוד קלפת נגה שמערבת טוב ורע. ובשנת תשע"ב ישלמו 64 שנים לשלטון הערב רב בארץ ישראל כמנין נוגה, או כמנין הכתוב (יחזקאל א, ז) "ונגה לו סביב", ויש כאן רמז, שכשם שבתחלת המאה סימנו את הברורים בג' קלפות הטמאות, בשנת תשע"ב אנו מסיימים את התקון של קלפת נגה, ועכשו הזמן לעבור לקדשה שבפנים.

נוצר ונקה.

מובא בלקוטי הש"ס להאריז"ל (אבות) דע פי יש ב' מזלות נוצר ונקה, וכו', ומזויג אלו הב' מזלות יבא לך מזון. רואים שהשפעת המזונות שבאה מהמזל העליון, באה מפרצוף ארני, דרך זיווג ב' מזלות נוצר ונקה שבדיקנא דארני. וידוע מכונות חנכה שב' מזלות אלו כוללים בתוכם את כל הה' תקונים שבפסוק (שמות לד, ז)

"נִצַּר חֶסֶד לְאֲלֹפִים נִשָּׂא עֵוֹן וַפֶּשַׁע וְחַטָּאָה וְנִקְהָ". וכן **"נִצַּר חֶסֶד לְאֲלֹפִים וְנִקְהָ"**, יחד עם הח' תבות שְׁנִכְלָלוֹת בָּהֶם בְּגִימָטְרִיָּא תשע"ב.

וְאֵל יְהִי קֵל בְּעֵינֶיךָ עֵנְוֹן הַשְּׁבַע שֶׁהִזְכַּרְנוּ שֶׁבוּ תְלוּיָהּ הָאֲתַחְלָתָא דְגָאֲלָה. דְּמַצִּינּוּ בְּגִמְטְרָא (פסחים קיח.) **אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן קָשִׁין מְזוֹנוֹתָיו שֶׁל אָדָם יוֹתֵר מִן הַגָּאֲלָה, דָּאֵלוּ בְּגָאֲלָה כְּתִיב "הַמְּלֹאךְ הַגָּאֵל אוֹתִי מִכָּל רַע", מְלֹאךְ בְּעֵלְמָא, וְאֵלוּ בְּמִזְוֹנוֹת כְּתִיב "הָאֲלֹהִים הִרְעָה אֹתִי".** וכן מובא בספר 'שפת אמת' (ליקוטים לברית מילה) **הַסְּעָדָה שְׁעוֹשִׁין בְּמִלָּה כִּי יוֹסֵף הוּא הַמְּפָרְנֵס, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב "וַיְכַלְכֵּל יוֹסֵף", וְכְתִיב בְּבִרְכַּת יוֹסֵף "הָאֲלֹקִים הִרְעָה אוֹתִי וְכוּ' הַמְּלֹאךְ הַגָּאֵל" דְּרָשׁוּ חַז"ל הַקִּישׁ פְּרִנְסָה לְגָאֲלָה, וְשִׁנְיָהֶם בְּכַח יוֹסֵף.** וכן מובא בספר 'פרי חיים' שְׁגֵשׁ"ם ר"ת גָּאֲלָה שְׁלֵמָה מְהֵרָה. וכן מציינו בְּגִמְטְרָא (תענית ז.) **אָמַר רַב יְהוּדָה גְּדוֹל יוֹם הַגָּשְׁמִים כְּיוֹם שְׁנִתְנָה בּוֹ תוֹרָה, רַבָּא אָמַר יוֹתֵר מִיוֹם שְׁנִתְנָה בּוֹ תוֹרָה. דְּבִשְׁבִיל לְהוֹרִיד גֶּשֶׁם גָּשְׁמִי, צְרִיךְ הָאֲרָה מִמְּקוֹם גְּבִה, כְּדִי שִׁיּוּכַל לְרַדַּת לְמַטָּה בְּגִשְׁמִיּוֹת, וְלִהְפֹךְ לְגֶשֶׁם גָּשְׁמִי. וְלִרְבָּא זֶה מְקוֹם כָּל כֵּךְ גְּבִה שֶׁהוּא לְמַעְלָה מִן הָאוֹר שֶׁהִיָּה בְּיוֹם שְׁנִתְנָה בּוֹ הַתּוֹרָה, וְלִרְבִּי יְהוּדָה זֶה בְּאוֹתָהּ דְּרָגָה כְּמוֹ הָאוֹר שֶׁהִיָּה בְּמִתַּן תּוֹרָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'זֶרַע קִדְשׁ' שְׁמַט"ר ר"ת מְרָאָה טַעַם רַיַח. לְרַמֵּז שְׁמֵטֵר מְבִיא אֹתוֹ אֶת כָּל הַהִשְׁפָּעוֹת. וּבְאַמַּת רְאִינוּ בְּשֵׁנַת ה'תשע"ב שֶׁהִיָּתָה מְבִרְכַת בְּגִשְׁמִים, וּמִיָּד כְּשֶׁהִתְחִילוּ לומר מוֹרִיד הַגֶּשֶׁם, יָרְדוּ גִשְׁמִים בְּאַרְץ יִשְׂרָאֵל בְּחִסְדֵי ה'.**

"גור ארניה יהודה", "דן גור ארניה".

מְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (ילקוט יחי קס.) **"גור ארניה יהודה",** זֶה מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד שְׂיִצְא מִשְׁנֵי שְׁבָטִים, אָבִיו מִיְהוּדָה וְאִמּוֹ מִדָּן, וְשִׁנְיָהֶם נִקְרָאוּ אֲרִיָּה, שְׁנֵאמַר **"דן גור ארניה"**, וְרוֹאִים שֶׁהַמְּשִׁיחַ מֵאֶחָד בְּתוֹכוֹ אֶת שְׁנֵי הַקְּצוּוֹת, יְהוּדָה וְדָן, דְּמַצִּינּוּ בְּמִדְרָשׁ (שמ"ר מ, ד) **אָמַר רַבִּי חֲנִינָא בֶּן פִּזִּי אֵין לָךְ גְּדוֹל מִשְׁבַּט יְהוּדָה, וְאֵין לָךְ יְרוּד מִשְׁבַּט דָּן, שֶׁהִיָּה מִן הַלְּחִינּוֹת [שְׁפָחוֹת],** וְלָכֵן הַמְּשִׁיחַ בָּא מִיְהוּדָה וְדָן, לְסַמֵּל שֶׁהַמְּלָכוּת מֵאֲחַדָּת בְּתוֹכָהּ אֶת הַבְּחִינָה הַגְּבוּהָה בְּיוֹתֵר שֶׁל יְהוּדָה **"הַפַּעַם אוֹדָה אֶת ה'"** שְׁעֵנְיָנוּ בְּטוֹל מְבַחֲנִית לֵאמֹר עֲלֵמָא דְּאִיתְכַּסִּיא (ע' ב'תורה אור' יוצא כג.), וְאֶת הַבְּחִינָה שֶׁל דָּן, שֶׁהִיָּה הִירוּד שְׁבַשְׁבָּטִים, מְבַחֲנִית רַחַל עֲלֵמָא דְּאִיתְגַּלִּיא וּבְרַחַל עֲצָמָה מִשְׁפַּחַת רַחַל, מִהַבְּחִינָה הַתַּחְתּוֹנָה בְּיוֹתֵר, וְהָאֲרִיָּה הַמְּסַמֵּל אֶת הַמְּלָכוּת נִמְצָא בְּדָן, וְשָׂרְשׁוֹ מִיְהוּדָה. וְכֵן **"גור ארניה"**, בְּגִימָטְרִיָּא מְשִׁיחַ בֶּן דָּוִד.

מְצִינּוּ שְׁדָן הוּא בְּבַחֲנִית נַחֵשׁ, כְּמוֹ שְׁכַתּוּב (בראשית מט, יז) **"יְהִי דָן נַחֵשׁ עָלַי דְּרָךְ".** וּמִבְּאֵר לְדַבְרֵינוּ דְּכִינּוּן שְׁדָן הוּא הִירוּד בְּיוֹתֵר, הוּא הַקְּרוּב בְּיוֹתֵר לְנַחֵשׁ. וְכֵן בְּנוּ יְחִידוֹ שֶׁל דָּן הִיָּה חֲשִׁים, וְחֲשִׁים בְּגִימָטְרִיָּא נַחֵשׁ. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'אַמוֹנַת עֵתִיךְ' שְׁחֲשִׁים אוֹתִיוֹת מְשִׁיחַ דְּהַמְּשִׁיחַ אִמּוֹ מִדָּן מְחֲשִׁים. וְכֵשֶׁם שְׁחֲשִׁים הִרְגוּ אֶת עֶשׂוֹ, כֵּךְ הַמְּשִׁיחַ יְהַרְגֵם אֶת עַמְלֵק וְעֶשׂוֹ. עֵינָן בְּ'תוֹסְפוֹת' (גיטין נה: ד"ה ביהודה) שְׁגָם חֲשִׁים וְגַם יְהוּדָה הִרְגוּ אֶת עֶשׂוֹ, וְרוֹאִים שֶׁחֲבוּר יְהוּדָה וְדָן מִתְגַּבֵּר עַל עֶשׂוֹ.

וְכֵן מְצִינּוּ בְּזֵהָר (ויחי רמד:) הַתְּחִלָּה וְסוֹף שֶׁל אֲרַבְּעָה דְּגָלִים קִשּׁוּר בִּיהוּדָה שֶׁהוּא מְלַךְ כְּמוֹ שְׂאֵתָהּ **אָמַר "גור ארניה יהודה",** וְהוּא הַתְּחִלַּת הַדְּגָלִים, וְסוֹף הַדְּגָלִים דָּן, שְׁכַתּוּב **"דן גור ארניה",** לְהִיּוֹת הַתְּחִלָּה וְסוֹף קִשּׁוּר בְּמְקוֹם אֶחָד. וְכֵן בְּהַקְּרַבַת קְרַבָּנוֹת הַנְּשִׂאִים רוֹאִים שֶׁהִתְחִילוּ מִיְהוּדָה וְסִימּוֹן בְּדָן, לְרַמֵּז שֶׁהֵם מְקַשְּׂרִים מְקַצָּה לְקַצָּה.

צְרִיךְ לְהַבִּין מְדוּעַ יֵשׁ שְׁנֵי בְּפִסּוּקִים, אֲצֵל יְהוּדָה כְּתוּב (בראשית מט, ט) **"גור ארניה יהודה"**, וְאֲצֵל דָּן כְּתוּב (דברים לג, כב) **"דן גור ארניה".** וְעוֹד צְרִיךְ לְהַבִּין מְדוּעַ בְּמְקוֹם אֶחָד רוֹאִים שְׁדָן הוּא בְּחִינַת אֲרִיָּה,

וּבְמְקוֹם שְׁנֵי רוֹאִים שְׁדָן הוּא בְּחִינַת נַחֵשׁ כְּמוֹ שֶׁהִבְאֵנוּ אֶת הַפְּסוּק (בראשית מט, יז) **"יְהִי דָן נַחֵשׁ עָלַי דְּרָךְ".**

כְּדִי לִישֵׁב אֶת שְׁתֵּי הַקּוֹשִׁיּוֹת, צָרִיךְ לְהַקְדִּים שֶׁהַנְּחֹשׁ קוֹדֵם חֲטָא אָדָם הֵרָאשׁוֹן הִיָּה יוֹתֵר גְּבוּהָ מֵהָאֲרִיָּה, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (אגדת בראשית עט) **"עִיר קִטְנָה"** זֶה גֵּן עֵדֶן. **"וְאֲנָשִׁים בָּהּ מְעֵט"**, זֶה אָדָם וְחֹהָה. **"וּבָא אֵלֶיהָ מֶלֶךְ גָּדוֹל"** זֶה נְחֹשׁ. וְכֵן מוֹבָא בְּגִמְרָא (בכורות ח.) **הַכֹּל מִשְׁמָשִׁין פְּנִים כְּנֶגֶד עַרְףְּ, חוּץ מִשְׁלֹשָׁה שְׁמִשְׁמָשִׁין פְּנִים כְּנֶגֶד פְּנִים וְאֵלוֹ הֵן אָדָם, דָּג וְנְחֹשׁ.** רואים שְׁזוּוּג הַנְּחֹשׁ הוּא כְּדִגְמַת הָאָדָם, וְהַטַּעַם הוּא מְשׁוּם **"זֶה לְעַמַּת זֶה עָשָׂה הָאֱלֹהִים"**. (קהלת ז, יד), וְהַנְּחֹשׁ שְׁמַסְמֵל אֶת צַד הַרְעָ בְּעוֹלָם, הִיָּה צֶרֶךְ שִׁיְהִיָּה דוֹמָה לְאָדָם, כְּדִי שִׁיְהִיָּה **"זֶה לְעַמַּת זֶה"**. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְרֵי 'עֲרַכְי הַקְדָּשׁ' (כרד ג' ערך חיה ובהמה) שְׁנֹחֵשׁ הוּא בְּעַל הַחַיִּים הַיְחִיד שְׁמִשְׁמֵשׁ בְּזִמְנָן עֲבוּר כְּמוֹ הָאָדָם. וְכֵן מְצִינּוּ עַל חֲשִׁיבוּתוֹ שֶׁל הַנְּחֹשׁ בְּגִמְרָא (סנהדרין נט.) **רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּן מִנְסִיאַ אֹמֵר חָבַל עַל שְׁמֵשׁ גָּדוֹל שְׁאֵבֵד מִן הָעוֹלָם, שְׁאֵלְמָלָא נִתְקַלַּל נְחֹשׁ, כָּל אֶחָד וְאֶחָד מִיִּשְׂרָאֵל הָיוּ מְזַדְמָנִין לוֹ שְׁנֵי נְחֹשִׁים טוֹבִים, אֶחָד מְשַׁגְרוּ לְצַפּוֹן, וְאֶחָד מְשַׁגְרוּ לְדָרוֹם, לְהַבִּיא לוֹ אֲבָנִים טוֹבוֹת וּמְרַגְלִיּוֹת, וְלֹא עוֹד אֶלָּא שְׁמַפְשִׁילִין רְצוּעָה תַּחַת זַנְבוֹ וּמוֹצִיא בָּהּ עֶפֶר לְגַנְתוֹ וּלְחַרְבָּתוֹ.** וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (גדה כג.) **גִּלְגַּל עֵינּוֹ שֶׁל נְחֹשׁ עֲגָלָה כְּשֶׁל אָדָם.** וְכֵן מְצִינּוּ בְּגִמְרָא (שבת עז:) **נְחֹשׁ כָּל מָה שְׁמַזְקִין מוֹסִיף גְבוּרָה, וּמְצִינּוּ בְּגִמְרָא (שם קנה.) תְּלַמִּידֵי חֲכָמִים כָּל זִמְנָן שְׁמַזְקִינִין חֲכָמָה נִתְוֹסְפָת בָּהֶם.** וְגַם כָּאֵן רואים **"זֶה לְעַמַּת זֶה"**. וְלֹאֲחֵר חֲטָא אָדָם הֵרָאשׁוֹן יִרַד הַנְּחֹשׁ מִדְרָגָתוֹ, וְהָאֲרִיָּה הוּא הַגְּבוּהָ בְּיוֹתֵר. וְכִינּוֹן שְׁשֻׁבֵט דֵּן הֵם בְּחִינַת נְחֹשׁ דְּקִדְשָׁה שְׁלֹא נִפְגַּם בְּחֲטָא אָדָם הֵרָאשׁוֹן, נִשְׁאָרוּ לָהֶם בְּחִינַת הַמְּלָכוּת וְהַחֲשִׁיבוּת שֶׁל הַנְּחֹשׁ, כְּפִי שֶׁהִיָּה לוֹ קוֹדֵם הַחֲטָא, וְקִבְלוּ תֵּאֵר אֲרִיָּה, לְסַמֵּל אֶת חֲשִׁיבוּתָם וְעֲלִיּוֹנוּתָם. וּמִיִּשְׁבוֹת שְׁתֵּי הַקּוֹשִׁיּוֹת, שְׁבָאֲמַת הֵם בְּחִינַת נְחֹשׁ, וְהָאֲרִיָּה הוּא רַק שֵׁם מְשָׂאֵל, לְסַמֵּל שֶׁהַנְּחֹשׁ הִתְקַלַּל וְהֵם לֹא, וּמִמִּילָא יֵשׁ לָהֶם בְּחִינַת אֲרִיָּה שְׁמַסְמֵל גַּם הַיּוֹם, מְלָכוּת. וְלָכֵן אֶצֶל יְהוּדָה כְּתוּב קוֹדֵם **"גּוֹר אֲרִיָּה"**, וְאַחֵר כֵּן **"יְהוּדָה"**, כִּינּוֹן שֶׁהוּא הָאֲרִיָּה הָאֲמַתִּי, וְאֶצֶל דָּן כְּתוּב קוֹדֵם **"דָּן"**, וְאַחֵר כֵּן **"גּוֹר אֲרִיָּה"**, לְרַמֵּז שֶׁהָאֲרִיָּה אֵינּוּ שֵׁם הָעֵצִים, רַק תֵּאֵר שְׁנוֹסֵף לוֹ בְּגִלְל חֲטָא אָדָם הֵרָאשׁוֹן.

וּמְכַל זֶה מְבַאֵר עֵמֶק הָעֵנָן מְדוּעַ הַמְּלָכוּת הִיא גַם בְּבְחִינַת יְהוּדָה, וְגַם בְּבְחִינַת דָּן, דִּזְהָ גּוֹפָא שֶׁהַנְּחֹשׁ הִיָּה בַּתְּחִלָּה הַחֲשׁוּב בְּיוֹתֵר. וְכֹל הָעֵנָן שֶׁל **"זֶה לְעַמַּת זֶה עָשָׂה הָאֱלֹהִים"**, הוּא בְּגִלְל הָעֵנָן שֶׁל נְעוּץ תְּחִלְתָּן בְּסוֹפָן, שְׁגַם בְּעֵמְקֵי הַקְּלָפוֹת בְּמִקְוֹמוֹת הַנְּמוּכִים בְּיוֹתֵר מִתְּגִלָּה הָאוֹר הַגָּדוֹל בְּיוֹתֵר, וְזֶה יוֹצֵר אֶת הַמְּצִיאוֹת שֶׁל **"זֶה לְעַמַּת זֶה"**. וְהַמְּלָכוּת שְׁמַבְרִיחָה מִהַקְּצָה לְקְצָה, יֵשׁ לָהּ אֶת בְּחִינּוֹת הָאֲרִיָּה, לְמַעְלָה וּלְמַטָּה וְהִיא בְּסוֹד נְחֹשׁ דְּקִדְשָׁה כְּדִלְעִיל.

מדוע מותר לחשב קיצין.

מוֹבָא בְּסִפְרֵי 'קוֹל הַתּוֹר' (סוף פרק ד') **בְּנוּגַע לְדַעָה שְׁכָלוּ כָּל הַקִּיצִים הַכוּוֹנָה עַל מוֹעֲדִים כֹּאֵלָה שְׁלֹא נִתְקִימוּ בֵּהֶם הַמַּעֲשִׂים שֶׁל הַיְעוּדִים בְּיַד הַמִּיּוֹעֲדִים, וְלִמָּאן דְּאִמַּר תִּיפַח עֲצֻמוֹתֵיהֶם שֶׁל מַחֲשַׁבֵי קִיצִין, הַכוּוֹנָה לְמַחֲשַׁבֵי קִיצִין גְּרִידָא בְּלֵי הַמַּעֲשִׂים שֶׁל הַאֲתַעְרוּתָא דְלַתְתָּא, שְׂאִינִם מִתְּחַשְׁבִים עִם הַאֲתַחֲלָתָא הַבְּאָה עַל יַד מְשִׁיחַ הֵרָאשׁוֹן, מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, לְהַכְשֵׁרֵת הַגְּאוּלָּה בְּפוּעֵל, וְלָכֵן כְּתוּב בְּלִשׁוֹן עֲצֻמוֹתֵיהֶם, כִּי הֵם הַחוּטָאִים נֶגַד עֲצֻמוֹת יוֹסֵף, שְׁבִזָּה צַפּוֹן סוּד מְשִׁיחַ בֶּן יוֹסֵף, כְּמוֹ שְׁכַתוּב **"וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עֲצֻמוֹת יוֹסֵף"**. וּבְמִידָה שְׂאֵנוּ מְקַדְמִים אֶת פְּנֵי הַגְּאוּלָּה לְרַצוֹת אֶת אֲבִינָה וְלַחוּנָן אֶת עַפְרָה, הַגְּאוּלָּה מִתְּקַרְבַּת אֵלֵינוּ בְּסוּד **"כִּי בֹא מוֹעֵד"**, וְכְמוֹ שְׁכַתוּב **"שׁוּבוּ אֵלַי וְאֲשׁוּבָה אֵלֵיכֶם"**, וּבְמִידָה זֶה מִתְּגַלִּים לְפָנֵינוּ רַמְזִים קְדִישִׁין עַל מוֹעֲדֵי הַפְּקִידוֹת וְקַץ הַמְּגוּלָּה בְּדוֹר הָאַחֲרוֹן. רואים שְׂאִין אִיסוּר לְחַשֵׁב קִיצִין אִם מַחֲשָׁבִים בְּמַטְרָה לַעֲשׂוֹת מַעֲשִׂים בְּאֲתַעְרוּתָא דְלַתְתָּא לְקַרְבַּת אֶת הַגְּאוּלָּה בְּרַחֲמִים. וְאֲדַרְבָּה מִי שְׁעוֹשֶׂה מַעֲשִׂים לְקַרְבַּת אֶת הַגְּאוּלָּה, מְגַלִּים מִהַשְׁמִים תְּאֵרִיכִי פְקִידָה כְּדִי לַעֲזוֹר לוֹ בְּעִשְׂיַת הַמַּעֲשִׂים.**

עוד הוספות ורמזים.

וּבִיָּתֶר עֵמֶק נִרְאָה לְבָאָר מְדוּעַ קְשׁוּרָה הַגְּאֵלָה לְשִׁלְמוֹת הַכ"ב אוֹתִיּוֹת, כְּפִי שֶׁנִּבְאָר לְקִמּוֹן שֶׁסוּד הַגְּאֵלָה הוּא סוּד עֶטְרַת הַיְסוּד שֶׁמְחַבֵּרֵת ב' מְשִׁיחִים. וְזֶהוּ בְּחִינַת שְׁלֵמוֹת הָאוֹתִיּוֹת, כַּמּוּבָא בְּסִפְר 'לְקוּטֵי לְוֵי יִצְחָק' (וּאֵרָא ע' מו) עֶטְרַת הַיְסוּד נִקְרָאת אוֹת, כִּי הָרִי מִלָּה נִקְרָאת אוֹת, וּמִלָּה הוּא רַק בְּחֻלְק הָעֶטְרָה, וְאוֹת פְּרוּשׁוֹ גְלוּי, מְלִשׁוֹן "אַתָּא בְּקָר", כִּי בְּחִינָה זֶה דִּי־סוּד הוּא גְלוּי. רוֹאִים שֶׁהָאוֹת מְסַמְּלֵת אֶת הָעֶטְרָה שֶׁבִּי־סוּד שֶׁמְשַׁפְּיעָה אֶת הַשְּׁפַע מֵהַיְסוּד לְמַלְכוּת, אוֹת מְרַכֶּבֶת מִג' אוֹתִיּוֹת א' ו' ת' לְרַמֵּז שֶׁכָּל הָאוֹתִיּוֹת מְאֻלָּף וְעַד תִּי"ו, כְּלוּלוֹת בְּאוֹת ו' הַמְסַמְּלֵת אֶת הַיְסוּד. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'שְׁעָרֵי אוּרָה' (שַׁעַר ב') שֶׁהָאוֹת מְחַבֵּרֵת יְסוּד וּמַלְכוּת. וְזֶה גַם הַסוּד שֶׁל הַשְּׁבֵת, שֶׁנִּקְרָאת אוֹת וּמְסַמְּלֵת אֶת הַגְּאֵלָה. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'וַיְכַלּוּ' מֵהֶרֶב גְּלִזְרוֹסוֹן שְׁלִיט"א (ע' קלָה) שֶׁהִפְתּוּב הַמְּסִים אֶת בְּרִיאַת הָעוֹלָם וְאֶת כְּנִיסַת הַשְּׁבֵת (בְּרֵאשִׁית ב, א) "וַיְכַלּוּ הַשָּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם" יֵשׁ בּוֹ כ"ב אוֹתִיּוֹת. וְכֵן בְּאֵרְנוּ בְּמֵאמֶר 'חֲשַׁמֵּל אוֹת' שֶׁכָּל הַדְּבָרִים שֶׁנִּבְרָאוּ בְּעֶרֶב שֶׁבֵּת בֵּין הַשְּׁמֵשׁוֹת הֵם בְּבְחִינַת אוֹת הָעֶטְרָה שֶׁבִּי־סוּד. וְכֵן בְּגֵאֵלַת מְצָרִים מְצִינּוּ בְּכַמָּה מְקוּמוֹת אֶת הַלִּשׁוֹן בְּתוֹרָה אוֹת כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים ו, כב) "וַיִּתֵּן ה' אוֹתוֹת וּמִפְתִּים גְּדֹלִים וְרַעִים בְּמְצָרִים" וּמְבֹאָר לְדְבָרֵינוּ דְּגֵאֵלַת מְצָרִים הִתְּהַ דְּרַךְ בְּחִינַת הָעֶטְרָה שֶׁבִּי־סוּד שֶׁנִּקְרָאת אוֹת. וְכֵן גֵּאֵלַת מְצָרִים הִתְּהַ בְּחִדָּשׁ נִיסוֹן מְלִשׁוֹן נִס, דְּהָאוֹת ו' הִיא נִס. וְכֵן חִדָּשׁ נִיסוֹן הוּא זְמַן מְסַגֵּל לְהַשְׁפִּיעַת הָאוֹת ו' בְּבְחִינַת נִס, דְּחִדָּשׁ נִיסוֹן הוּא בְּחִינַת הַתְּחַדָּשׁוֹת הַמַּלְכוּת מֵהָעֶטְרָה שֶׁבִּי־סוּד. כַּמּוּבָא בְּמִשְׁנָה (רֵאשִׁי הַשְּׁנָה ב.) שֶׁר"ח נִיסוֹן הוּא רֵאשִׁי הַשְּׁנָה לְמַלְכִּים שָׁבוּ הֵם מִתְּחַדָּשִׁים. וְכֵן מוּבָא בְּסִפְרִים שֶׁכָּל חִדָּשׁ נִיסוֹן הוּא בְּחִינַת רֵאשִׁי חִדָּשׁ שֶׁהַמַּלְכוּת מִתְּחַדָּשֶׁת בּוֹ, כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (שְׁמוֹת יב, ב) "הַחִדָּשׁ הַזֶּה לָכֵם רֵאשִׁי חִדָּשִׁים". וְכֵן מוּבָא בְּסִפְר 'קְדָשֶׁת לְוֵי' (פ' בא) שֶׁבְּחִדָּשׁ נִיסוֹן הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא מְשַׁפֵּיעַ שְׁפַע בְּאַתְעָרוּתָא דְלַעֲיֵלָא, שְׁלֵא לְפִי עֲרַךְ עֲבוּדַת הַנְּבָרָאִים, וְהַשְּׁפַעָה כְּזוֹ בּוֹדְאֵי מְסַגֵּלַת לְהִיּוֹת בְּבְחִינַת נִס.

וְכֵן הַגְּאֵלָה הָעֵתִידָה דּוּמָה לְגֵאֵלַת מְצָרִים כְּמוֹ שֶׁכְּתוּב (מִיכָה ז, טו) "כִּי־מִי צֵאתָן מֵאֶרֶץ מְצָרִים אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת". וְגֵאֵלַת מְצָרִים הַתְּחִלָּה לְהַתְּנוּצֵץ בְּתַקּוּפָה שֶׁל תַּמּוּז ב' אֶלְפִים תַּמּוּז לְבְרִיאַת הָעוֹלָם, כְּשֶׁמְשֵׁה וְאֶהֱרֵן הַתִּצְבּוֹ לְפָנָי פְּרַעְיָה וְעִשׂוֹ אֶת הָאוֹתוֹת, וְאִזּוֹ הִתְּהַ מִכַּת דָּם (כִּי כָל מַכָּה שֶׁמְשֵׁה חוּדָשׁ יָמִים). וְכֵן גֵּאֵלַת מְצָרִים הִתְּהַ אַחֲרֵי חֲצוֹת הַיּוֹם, כְּשֶׁנְּטוּ צִלְלֵי עֶרֶב, כַּמּוּבָא בְּמִכְלִתָּא (בֵּא ה) אֵימַתִּי יִצְאוּ אֵלּוּ מִמְצָרִים מְשֵׁשׁ שְׁעוֹת וּלְמַעְלָה וְכֵן הוּא אוֹמֵר "וַיְהִי בְּעֶצֶם הַיּוֹם הַזֶּה יִצְאוּ וְגו'". ר' נֶתָן אוֹמֵר מִנֵּין רְאִיָּה לְבֵין הָעֶרֶבִים שֶׁהוּא מְשֵׁשׁ שְׁעוֹת וּלְמַעְלָה אֶף עַל פִּי שְׁאִין רְאִיָּה לְדְבַר זְכָר לְדְבַר "אוֹי לְנוּ כִּי פְּנֵה הַיּוֹם כִּי יִנְטוּ צִלְלֵי עֶרֶב". וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י' ש' צוּר שְׁלִיט"א שֶׁצִּעֲקַת פְּרַעְיָה לְהוֹצִיא אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל מִמְצָרִים: "הִיכֵן מְשֵׁה הִיכֵן אֶהֱרֵן" בְּגִימְטְרִיא תַשַׁע"ב. כְּפִי שֶׁמְצִינּוּ בְּמִדְרָשׁ (וִילְקוּט שְׁמוֹת רַח) "וַיִּקְרָא לְמֹשֶׁה וּלְאַהֲרֹן לֵילָה" מְגִיד שֶׁהִיא פְּרַעְיָה מְחִזֵּר וְשׁוֹאֵל בְּכָל אֶרֶץ מְצָרִים הִיכֵן מְשֵׁה שְׁרׁוּי הִיכֵן אֶהֱרֵן שְׁרׁוּי. "וַיֹּאמֶר קוּמוּ צְאוּ".

וְעוֹד נִרְאָה לְהוֹסִיף שֶׁהֶגְר"א שֶׁהִבְאֵנוּ עַל זְמַן מְנַחֵה גְדוּלָה, הוּא לְשִׁיטְתוֹ שֶׁהִיא מִתְּפַלֵּל מְנַחֵה גְדוּלָה, וְכִידּוּעַ שִׁיטַת הֶגְר"א שֶׁמְנַחֵה גְדוּלָה הִיא לְכַתְּחִילָה וְלֹא רַק בְּדִיעֶבֶד, (עֵיין בְּבִיאור הַגְּר"א עַל שְׁרַע אוּר"ח רֵלֵג א). וּבְאִמְתָּה נִרְאָה דְלַעֲנֵן הַגְּאֵלָה הָעֵתִידָה זְמַן מְנַחֵה גְדוּלָה הוּא לְכַתְּחִילָה לְכָל הַשִּׁיטוֹת, דְּזְמַן הַגְּאֵלָה הָעֵתִידָה הוּא בְּסוּד עֶרֶב פֶּסַח [עֶרֶב הַגְּאֵלָה], שְׁחַל בְּעֶרֶב שְׁבֵת [בְּאֶלֶף הַשְּׁשִׁי], וּמְצִינּוּ בְּמִשְׁנָה (פֶּסַחִים ה, א) חַל עֶרֶב פֶּסַח לְהִיּוֹת בְּעֶרֶב שְׁבֵת, נִשְׁחַט בְּשֵׁשׁ וּמְחַצָּה. וְכֵן בְּשִׁנַּת תַשַׁע"ב עֶרֶב פֶּסַח יְחוּל בְּעֶרֶב שְׁבֵת. וְכֵן חֵג הַפֶּסַח מִתְּחִיל לְאַחַר שֵׁשׁ וְחֻצֵי חֲדָשִׁים מִתְּחִלַת הַשְּׁנָה, וּמְרַמֵּז עַל זְמַן הָעֶרֶב שֶׁל מְנַחֵה גְדוּלָה. וְכֵן בְּיוֹם עֶרֶב פֶּסַח תַשַׁע"ב קוּרָאִים בְּתוֹרָה לְפִי סֵדֵר חֲלוּקַת הַפְּרָשִׁיּוֹת לְכָל יוֹם. בְּפִרְשַׁת שְׁמִינִי אֶת הַפְּסוּק (וִיקְרָא יא, ח) "וְאֶת הַתְּנַשְׁמֵת וְאֶת הַקָּאֵת וְאֶת הַרְחָם". וּמְצִינּוּ בְּגִמְרָא (חֻלוּן סג) אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, "רְחָם" זֶה שְׁרַקְרָק. וְלָמָּה נִקְרָא שְׁמָה

"רחם" אמר רבי יוחנן, פינון שבאה רחם, באו רחמים לעולם. אמר רב ביבי בר אבאי, והוא דתיב אמיד, ועביד "שרקרק", וגמירי דאי יתיב אארעא ושריק אתי משיחא, שנאמר, "אשרקה להם ואקבצם". והוסיף הרה"ג ר' הושע ביסמוט שליט"א שהרחם הוא עוף טמא, לרמז על ההכנה לגאלה שבאה דרך הקלפות, שהם בבחינת עוף טמא, ואחר כך מקלפים את הקלפה ואוכלים את הפרי, כפי שנביא לקמן מהמהר"ל.

וכאן המקום להתבונן בהנהגת הקב"ה, שזעזע את אמות הספים בחו"ל ובארץ ישראל, במעשים שלא שמענו מעולם, רציחות נוראות שבאו בתוך המחנה, שדקרו את רבם, ודקרו ילד תשב"ר שיצא מבית תלמודו. אין ספק שמעשים אלו באו לזעזע את המחנה של שומרי התורה על כל פלגיו, שהאש בוערת עד לב השמים, וצריך להתעורר לעשות מעשים להמתיק את הגאלה שבפתח, פי בידינו הדבר להציל את כלם. ואם לא נתעורר מיד, מי יודע מה עוד מחכה לנו. ה' ירחם ויערה עלינו רוח ממרום לעשות רצונו. וכן פרסם לאחרונה בשם הג"ר גרשון אידלשטיין שליט"א שאמר על פטירת כל כך הרבה צדיקים בתקופה האחרונה, והאסונות בטולוז, וברחובות, שמזכירים את התקופה שלפני שואת אירופא שמדת הדין היתה מתוחה מאד ונלקחו הרבה צדיקים. וה'חזון איש' אמר אז שכל עוד הג"ר ברוך בער ליבוביץ זצ"ל, והגר"ש שקופ זצ"ל היו בחיים, השואה לא יכלה להתחיל.

וכן מובא בשם הרב מפונוביז' (הובא במכתב לספר 'ובא לציון גואל' מהרה"ג ר' אשר זליג רובינשטיין שליט"א) שדרש בשיבת פונוביז' בליל יום הכפורים, ואמר שתמיד היה קשה לו הנסח **"וכל הרשעה כלה כעשן תכלה"**, מדוע **כעשן**. וכשראה את פטירת העשן שיצאה מפצצת האטום מעל יפו, הבין על איזה עשן מדבר. והוסיף ואמר: שהרשעה נמצאת, והעשן נמצא, ועכשו אנו מחכים להבטחה שכל הרשעה כלה כעשן תכלה. וכן תכונן שהשתלשל בגשמיות השם למקום ששם נמצא הכור הגרעיני בארץ ישראל, **דימונה** אותיות **יום הדין**. וכן מצינו בגמרא (גיטין ז.) שהעיר דימונה היא מלשון דין. ונביא את לשון הגמרא: **"וקינה ודימונה ועדעדה"**, כל שיש לו קנאה על חברו ודומם, שוכן עדי עד עושה לו דין. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שדימונה"ה ס"ת הפסוק שמדבר על בשורת הגאלה. (שמות ד, לא) **"ויאמן העם וישמעו כי פקד הוי"ה את בני ישראל"**.

ונביא את דבריו המבהילים של הגאון ר' יהונתן איבשיץ זצ"ל בספרו 'תפארת יהונתן' (פרשת נצבים) שבעקבותא דמשיחא השכינה תשוב לארץ ישראל לפני עם ישראל, ומדיק זאת מהפסוק **"ושב וקבצן"** שקודם ה' ישוב, ואחר כך קבצן, ובגלל זה לא יהיה מי שיגן על היהודים בחוץ לארץ, ונבאו עליהם ה' ירחם צרות, שבגללן אמרו חז"ל ייתי ולא אחמיניה. והנה דבריו: **"ושב וקבצן מפל העמים"**, זהו הענין חבלו של משיח, שיהיה סמוך לגאלה, עד שרבים מחכמי ישראל אמרו ייתי ולא אחמיניה, והטעם פי השכינה עמנו בגלות אם על הבנים לשמרנו, ולעת הגאלה לא ישוב השכינה אתנו בפעם אחת, רק השכינה ישוב מקודם לארץ ישראל, ואחר כך נשוב אנחנו לשם, ואם כן כשאנו בגולה וה' אין בקרבנו יהיה עלינו צרות מצוקות פי אין פאן מגו. וזהו מאמר הקרא **"ושב"** פי מתחלה ישוב ה' לארץ ישראל, ואחר כך **"וקבצן"**, ולא יהיה בפעם אחת. וכן מובא בספר 'דברי יחזקאל' על הכתוב (ישעי' נו, ח) **"נאם אדני ה' מקבץ נדחי ישראל עוד אקבץ עליו לנקבציו"**, שיהיה קבוצ גליות פעמים.

מצינו במדרש (ויקרא רבה כב, י) **"בהמות בהררי אלף"** רבי יוחנן וריש לקיש ר' יוחנן אומר בהמה אחת היא ורבוצה על אלף הרים, ואלף הרים מגדליו לה כל מיני עשבים והיא אוכלת. וריש לקיש אמר בהמה אחת היא רבוצה על אלף הרים, ואלף הרים מגדליו לה מאכל לאכילתו של צדיקים לעתיד לבא והיא אוכלת. ומובא ב'עץ חיים' להאר"ל (שער מט, ג) דע כי באדם הראשון הבררו כל הברורין של כל העולמות וכל הנשמות בבחינת אהור באהור והיו חסרים בבחינת פנים בפנים, זולת בהמות בהררי אלף, ולעתיד יתבררו בהמות בהררי אלף. ומבאר ה'חסד לאברהם' (מעין ד נהר כז)

בהמות בהררי אָלף לא יוכלו להתברר לגמרי, ולכן אלו מזמנים לאכילת הצדיקים לעתיד לבא ואז על ידי אכילה ההיא יתבררו לגמרי. רואים שהסוד של "בהמות בהררי אָלף", הוא הברור הגדול שייעשה בזמן הגאולה. וברור זה כמו כל הברורים שיך לשם ב"ן ששם נפלו הניצוצות. וכפי שמובא בספר 'עץ הדעת טוב' (ויקרא) שם ב"ן בההי"ן כמגזן בהמ"ה, סוד "בהמות בהררי אָלף" הרבוצה על אָלף הרים. וכן מובא בספר 'באורי אגדות אפיקי ים' (ב"ק ס:) בהמות בהררי אָלף סוד שם ב"ן בהמ"ה. ובאר הרה"ג ר' ב' שליט"א אם נחשב אָלף פעמים בהמ"ה, [היינו 111 כמגזן אָלף כפול 52 כמגזן בהמ"ה או ב"ן] נקבל 5772. וכן אכילת העשבים שהיא אוכלת בעולם הזה, מרמזת על זמן הגלות, בסוד יעלו עשבים בלחייך, ובסוד "בפרח רשעים כמו עשב" פדלקמן. וכן בהררי מרמז על ברור. וכן ביציאת מצרים מצינו שעשו ברורים שלא יכלו לעשות בזמן השעבוד. כמובא ב'חתם סופר' על הכתוב (שמות ג, כב) "ושאלה אשה משכנתה ומגרת ביתה פלי כסף וכלי זהב ושמלת ושמתם על בניכם ועל בנותיכם". שבני ישראל השאלו שמלות מהמצרים ולבשו אותן בגיהם ובנותיהם ביציאת מצרים. אף על פי שבזמן השעבוד הקפידו שלא לשנות את לבושים, ולא לבשו את מלבושי מצרים, כשיצאו ממצרים לבשום. ומבאר לדברינו שהיו ברורים במלבושים שלא יכלו לעשות בזמן השעבוד, כדי להבדל מהמצרים, וכשיצאו ולא חששו, ברו את הניצוצות שהיו במלבושי מצרים.

וכן רואים בסוד הרש"ש לזמים נוראים שמכונים שם ע"ב בד' מקומות שמזכירים ויבן על הגאולה; ויבן יתקדש שמך. ויבן תן פחדך. ויבן תן כבוד. ויבן צדיקים יראו וישמחו. ומכונים שיבן בגימטריא ע"ב, ומכונים ד' בחינות שיש בשם ע"ב. וכן מכונים ד' פעמים שהשם ע"ב יקבל שפע, מג' פעמים שם הו"ה, כמגזן מזלא או לחם, ובגימטריא ויבן, וזה מתחבר למה שנבאר לקמן שמשנת תשע"ב יתחיל השבע לצד הקדשה בעולם. וכן ויבן בגימטריא ה'תשע"ב לפי החשבון שאות נו"ן סופית היא במספר שבע מאות.

שמעתי מיד מינו של הגר"ח פ זצ"ל, יבלחט"א הרה"ג ר' אסא ויטו שליט"א ששמע ממך הגר"ח פ שינברג זצ"ל בסעדת פורים בזה הלשון: העולם אומר שאלו שאומרים מתי יבא המשיח, הם לא יודעים, ואלו שיודעים לא אומרים. אבל אני אומר לכם, שהמשיח בפתח ממש, וביאתו קרובה מאד. בשבועות הקרובים יהיה הסתר פנים. [נבא על עצמו], ואחר כך הכל יתחיל. כמו כן שמעתי מנכדו הרה"ג ר' שלום שינברג שליט"א שלפחות שני אנשים ספרו לו שהגר"ח פ זצ"ל אמר להם בפורים שבית המקדש קרוב. אחד מהם הוסיף ואמר שהגר"ח פ אמר לו, שבית המקדש קרוב, והוא הולך לעזור לבנותו. וכן אמר האדמו"ר מסדיגורא שליט"א בשבת הגדול, שאנו קרובים מאד לקץ, וקרא להרבות אחדות וחסד בין בני ישראל.

וכן רואים בנבואת ירמיה רמז על מה שקורה בימינו בדמשק, כתוב (ירמי' מט, כג) "לדמשק בושח חמת וארפד כי שמעה רעה שמעו נמגו בים דאגה השקט לא יוכל: רפתה דמשק הפנתה לנוס ורפט החזיקה צרה וחבלים אחזתה פילדה וגו'. לכן יפלו בחוריה ברחבתיה וכל אנשי המלחמה ידמו ביום ההוא נאם ה' צבאות: והצתי אש בחומת דמשק ואכלה ארמנות בן הדד". ומבאר המלבי"ם "יפלו בחוריה ברחבתיה" לא בשדה המערבה, "וכל אנשי המלחמה ידמו" ויפרתו ולא יעשו חיל. והוסיף הרה"ג ר' ז' ר' שליט"א ש"בן הדד" בגימטריא אסד. וכן הוסיף הרה"ג ר' א' דויטש שליט"א ש"ס"ת הכתוב "לכן יפלו בחוריה ברחבתיה" בגימטריא אסד. וכן לשון הפסוק "ביום ההוא" מרמז על זמן רחוק של אחרית הימים. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א ש"יפלו ברחבתיה" עם האותיות והכולל בגימטריא תשע"ב. וכן המלך השמיני ממלכי אדום, נקרא בספר דברי הימים (א, א) בשם הדד, ומלך זה מסמל את זמן התקון והגאולה.

וכן כתוב (שמות ג, טו) "לך ואספת את זקני ישראל ואמרת אליהם ה' אליה אבתיכם נראה אלי אלהי אברהם יצחק ויעקב לאמר פקד פקדתי אתכם ואת העשוי לכם במצרים". ומצינו במדרש

(ילקוט בראשית טז) **כְּשֶׁבָאוּ מִשֵּׁה וְאַהֲרֹן אֶל זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל וַעֲשׂוּ אוֹתוֹת לְעֵינֵיהֶם הֲלָכוּ זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל אֶצֶל סֵרַח בַּת אֲשֵׁר אָמְרוּ לָהּ בָּא אָדָם אֶחָד וַעֲשֵׂה אוֹתוֹת לְעֵינֵינוּ כֵּן וְכֵן, אָמְרָה לָהֶם אֵין בְּאוֹתוֹת הֲלָלוּ מִמֶּשׁ, אָמְרוּ לָהּ אָמֵר "פֶּקֶד פְּקֻדָּתִי", אָמְרָה לָהֶם הוּא הָאִישׁ לְגֹאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל בָּא, שְׂכַן שְׁמַעְתִּי מֵאֲבָא "פֶּקֶד פְּקֻדָּתִי", מִיָּד "וַיֵּאמֶן הָעָם". וּמוֹבָא בְּאֹר הַחַיִּים שְׁב' פְּעָמִים לְשׁוֹן פְּקִידָה מְרַמְזִים אֶחָד עַל גְּאֵלַת מִצְרַיִם, וְהַשְׁנִי עַל הַגְּאֵלָה הַעֲתִידָה. וְנִבְיָא אֶת דְּבַרְיוֹ: (שְׁמוֹת ג, טז) "פֶּקֶד פְּקֻדָּתִי" אָמֵר ב' פְּקִידוֹת כְּנֶגֶד פְּקִידַת קֶץ הַגְּאֵלָה, וְכֶנֶגֶד פְּקִידַתֶם מִצְרַתֶם. וְכֵן "פֶּקֶד פְּקֻדָּתִי" בְּגִימְטְרִיא ה'תשע"ג. וְכֵן מוֹבָא בְּלֻק"ת לְהָאֲרִיז"ל שְׁפֶקֶד פְּקֻדָּתִי" קְשׁוּר עִם שְׁם ע"ב. וְנִבְיָא אֶת דְּבַרְיוֹ: (שְׁמוֹת) "פֶּקֶד פְּקֻדָּתִי", אֲרִיז"ל סְמוֹן מְסוּר בְּיָדָם כּו' הֵנָּה "פֶּקֶד" בְּסוּד רְבוּעַ ע"ב. וְכֵן שְׁם שִׁפּוֹ שֶׁהוּא בְּגִימְטְרִיא דְּדוּד בְּן יִשִׁי, וְהוּא מְבִיא אֶת מְשִׁיחַ בְּן דְּוֹד כְּדִלְעִיל, בְּגִימְטְרִיא "פֶּקֶד יִפְקֹד", עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלָל.**

מוֹבָא בְּסִפְר 'כְּכַר לְאֲדוֹן' מִהַחִיד"א (על 'אבות דרבי נתן' פכ"א עמוד רמה) **כְּתוּב בְּשֵׁם הָאֲרִי שְׁמִשְׁנַת ש"ל עֶבֶר גְּבוּל אַחִישֵׁנָה וְנִכְנָס גְּבוּל בְּעֵתָהּ.** וּמִבְּאָר לְדְבַרְיֵנוּ דְּבִשְׁנַת ש"ל הָאֲרִיז"ל הַתְּחִיל לְגַלוֹת אֶת סוּדוֹת הַתּוֹרָה, (עֵיין בְּסִפְר כְּתוּבֵי לְדוֹרוֹת הָעֶרֶה ה') וְגִלּוּי זֶה הוּא תְּחִלַּת גְּאֵלַת בְּעֵתָהּ, דְּפְנִימִיּוֹת הַגְּאֵלָה הִיא גְּלוּי פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה שֶׁהַתְּחִיל בְּשָׁנָה זוֹ, וְכָל שְׂאָר הַתְּהֵלִיכִים הֵם הַשְּׁלֵמָה שֶׁל מָה שֶׁהַתְּחִיל שֵׁם. וְלָכֵן הַבְּעֵש"ט קְשׁוּר לְגְּאֵלַת בְּשֵׁעֵתָהּ וּבְעֵתָהּ כְּפִי שְׁבָאֲרָנוּ, כִּי הוּא הַמְּשִׁיחַ אֶת מָה שֶׁהַתְּחִיל הָאֲרִיז"ל וְהַפְּשִׁיט אֶת תּוֹרַת הָאֲרִיז"ל לְכָל יִשְׂרָאֵל, וְלָכֵן כְּשִׁפּוּצוֹ מְעִינּוֹתָיו חוּצָה זֶה סִיּוּם הַתְּהֵלִיךְ שֶׁל בְּעֵתָהּ שֶׁהַתְּחִיל בְּשָׁנַת ש"ל. וְכֵן מוֹבָא בְּסִדּוּר 'נְהָרוֹת שְׁלוֹם' שֶׁהִסִּיט שֶׁל רִשְׁב"י הָאֲרִיז"ל וְהַרְש"ש, שְׁשִׁמּוֹתֵיהֶם הָיוּ שְׁמֵעוֹן יִצְחָק שְׁלוֹם. הוּא נִקְ"ם, וּמְרַמֵּז עַל הַכְּתוּב (ישעי" סג, ד) "כִּי יוֹם נִקְם בְּלִבִּי וְשָׁנַת גְּאוּלִי בָּאָה". וְזֶה גַם בְּגִימְטְרִיא קֶץ. וְכֵאֵן כֵּן מִתְּאִימָה הַלְּשׁוֹן אֶתְחַלְתָּא דְּגֵאֵלָה, כִּי הַגְּאֵלָה הַתְּחִילָה בְּחֶלֶק הַפְּנִימִי שְׁלָהּ, שֶׁהוּא גְּלוּי סוּדוֹת הַתּוֹרָה. מָה שְׂאִין כֵּן לֹאמֵר אֶתְחַלְתָּא דְּגֵאֵלָה בְּחִיצוֹנִיּוֹת עַל בְּנֵי הָאָרֶץ וְכו', אֵינּוּ נִכוּן, כְּפִי שְׁבָאֲרָנוּ שֶׁזֶּה רַק הַכְּנָה בְּחִיצוֹנִיּוֹת וְלֹא אֶתְחַלְתָּא, כִּי הַכְּלִים עֲדִין בְּלִי אוֹרוֹת. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'לְשֵׁם שְׁבוּ וְאַחֲלָמָה' ('עֵיגוּלִים וַיּוֹשֶׁר' עֲנַף ב' אוֹת ז') מְדוּרוֹ שֶׁל הָאֲרִיז"ל וְהַלָּא הַתְּחִיל לְהַתְּנוּצֵץ בְּפְנִימִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת אוֹר הַתְּקוּן דִּימּוֹת הַמְּשִׁיחַ, וְהוּא מִתְּקַרֵּב וְהוֹלֵךְ בְּכָל יוֹם, אָמֵנָם הוּא רַק בְּפְנִימִיּוֹת הָעוֹלָמוֹת, וְלָכֵן הֵגַם שֶׁהַחִיצוֹנִיּוֹת הוּא עֵתָהּ גְּרוּעַ מְאֹד וּבְכָל יוֹם מְרַבָּה קִלְקֵלָתוֹ מְשַׁל חֲבָרוֹ, אֲבָל הַפְּנִימִיּוֹת הוּא הוֹלֵךְ וּמִתְּקַן תָּמִיד, וּמִתְּגַלָּה לְמִטָּה תָּמִיד חֲדוּשֵׁי תּוֹרָה בְּסִתְרֵי צְפוּנִיָּהּ, וְנִמְצָא כִּי מָה שֶׁהָיָה אֲסוּר לְחַקֵּר וְלְדַרְשׁ בְּהַיּוֹם שְׁעֶבֶר, הוּא מִתַּר בְּיוֹם הַבָּא, וְזֶה מְרַגֵּשׁ כָּל מְעִינַת אָמְתִי. וְלִפִּי זֶה מוֹבָנָת יוֹתֵר תְּשׁוּבָתוֹ שֶׁל הַמְּשִׁיחַ לְשִׁאלָתוֹ שֶׁל הַבְּעֵש"ט. אֵימַתִּי אֶתִּי מֵר, וְהַשִּׁיב כְּשִׁיִּתְגַּלָּה תּוֹרָתְךָ וַיְפּוּצוּ מְעִינּוֹתֶיךָ חוּצָה. הַבְּעֵש"ט שָׂאֵל אֶת הַמְּשִׁיחַ כִּיֵּן שֶׁבְּחֶלֶק הַפְּנִימִי שֶׁל הַגְּאֵלָה הִיא כְּבָר הַתְּחִילָה, מִתִּי יָבֵא הַמְּשִׁיחַ בְּחִיצוֹנִיּוֹת כְּפִשׁוּטוֹ. וְהַמְּשִׁיחַ עָנָה לְהַפִּיץ חוּצָה אֶת אוֹר פְּנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה, וּמִמִּילָא הָאוֹר שֶׁל הַגְּאֵלָה יֵצֵא חוּצָה מִהַפְּנִימִיּוֹת לְחִיצוֹנִיּוֹת. וְתִהְיֶה גְּאֵלָה כְּפִשׁוּטָה גַם בְּחִיצוֹנִיּוֹת. וְהוֹסִיף הַרַמְ"ז שְׁלִיט"א שְׁמִשְׁנַת שְׁל"ב שְׂאֵז מֵהַרַח"ו כְּתַב אֶת תּוֹרַת הָאֲרִיז"ל עַד שְׁנַת תשע"ב יֵשׁ אָמְ"ת שְׁנַיִם. וּפְנִימִיּוֹת הַתּוֹרָה נִקְרָאת חֲכָמַת הָאָמְת. וְהוֹסִיף הַרַמְ"ז שְׁלִיט"א שְׁשָׁנַת שְׁל"ב מְרַמְזֵת בְּשִׁבּוּעַת ה' עַל הַגְּאֵלָה. (דְּבָרִים לב, מ) "כִּי אֲשָׂא אֶל שְׁמַיִם יְדִי" ר"ת בְּגִימְטְרִיא שְׁל"ב. וְכֵן בְּכְתוּב (תְּהִלִּים צג, א) ה' מֶלֶךְ גְּאוֹת לְבֶשׁ לְבֶשׁ". וְהוֹסִיף הַרַח"ג ר' אֲבִרְהָם אֲגִסִי שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (מְשִׁלִי ה, טז) "יְפּוּצוּ מְעִינּוֹתֶיךָ חוּצָה בְּרַחְבוֹת פְּלָגֵי מַיִם". בְּגִימְטְרִיא 2772. לְפִי הַחֲשׁוֹבֵן שְׂאוֹת ד' סוּפִית הִיא מְסַפֵּר חֲמֵשׁ מֵאוֹת. וּבְמִסְפָּר הַזֶּה מְרַמֵּז 772 מְשִׁנֵי הַכּוּוּנִים.

מכתב

מאת הרה"ג ר' מתתיהו גלזרסון שליט"א

לכבוד עורך העלון 'סוד החשמל' וכו'.

ט"ז בשבט תשע"ב

אני שולח לכם טבלה שמצאתי על מרן הגרי"ש אלישיב שליט"א ה' ישלח לו רפו"ש מן השמים בתושח"י. נא לפרסם את המכתב לזכותו.

המילים הר"ב אלישי"ב מופיעים בדילוג יחיד בתורה בפרשת קרשי המשכן והארון, והדילוג הוא מ"ח אותיות כנגד מ"ח קנינים שהתורה נקנית בהם. וכנגד מ"ח קרשי המשכן. הפסוקים הם בדיוק בפסוקים שחז"ל לומדים מהם שתלמיד חכם צריך להיות תוכו כברו כמו הארון שהוא זהב טהור בפנים ומבחוץ, וכמו כן אמות שבורות לרמז על תלמיד חכם שיסתפק במועט.

וכן הדילוג מ"ח בפרשת הארון יש לו חשיבות מיוחדת, ובפרט שהוא דילוג יחיד בכל התורה. בגלל שמובא ב'אבן עזרא' [שמות כה, מ]. שיש שמונה עשר דברים במשכן שהוא עולם אמצעי, וכמוהם בעולם העליון, וככה העולם הקטן שהוא האדם. [עיין בספר 'נפש החיים' שער א' פ"ד בהג"ה] ומובא בלק"ת מה'בעל התניא' [נשא כב:]: שכלי המשכן הם בבחינת אברים הפנימיים, מח, לב, כבד וכו', קרשי המשכן הם בבחינת עצמות, ויריעות המשכן בבחינת עור ובשר. ופשוט לפי זה שהארון במשכן הוא כנגד המח באדם, דבמשכן, תכלית הארון שהוא הגבוה ביותר בין כלי המשכן, היתה נתינת העדות והתורה. וכך האדם צריך לדעת שהתכלית שבשבילה נברא לו המח, שהוא הגבוה ביותר בגוף האדם, היא כדי שילמד ויכניס שם את התורה הקדושה.

ב	ל	ו	כ	ו
ב	ל	ו	כ	ז
ב	ל	ו	כ	ט
ב	ל	ו	כ	ט
ב	ל	ו	ל	
ב	ל	ו	ל	א
ב	ל	ו	ל	ב
ב	ל	ו	ל	ג
ב	ל	ו	ל	ד
ב	ל	ו	ל	ה
ב	ל	ו	ל	ו
ב	ל	ו	ל	ז
ב	ל	ו	ל	ח
ב	ל	ו	ל	א
ב	ל	ו	ל	ב
ב	ל	ו	ל	ג
ב	ל	ו	ל	ג
ב	ל	ו	ל	ה
ב	ל	ו	ל	ו
ב	ל	ו	ל	ח

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים

ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד נא להשאיר הודעה בתא קולי 0573109982 או בפקס 0737254480. או במייל fish@neto.net.il

ניתן לקבל ללא תשלום בדואר אלקטרוני את מאמר קץ הגאולה בתשע"ב כ330 ראיות על ביאת המשיח בקרוב.

יצא לאור בעימוד מחודש עם פרקים וכותרות. לשלוח בקשה למייל

החלה ההרשמה לשיעורים בסידור כוונות הרש"ש גם למתחילים הלימודים יחלו בעזהשי"ת החל מיום ד' כ"ו בניסן בשעות הערב בשכונת גבעת שאול בירושלים מסיימים במשך כ3 חודשים בלבד. פרטים בטל: 026537343